

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 15C/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721201481
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Tagaj
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2021:6721201481.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Michalom Tagajom, v právnej veci žalobcu: Q. L., T. L., N.. XX.XX.XXXX, C. A. Q. XX, XXX XX F., Y. B., právne zast. Mgr. Ivan Bugri, advokát so sídlom Námestie SNP 23, 960 01 Zvolen, IČO: 42 307 155, proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, 812 71 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 5 029,42 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný **z a p l a t iť** žalobcovi sumu 1 907,88 Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd v prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalobca je povinný **n a h r a d iť** žalovanému trovy konania v rozsahu 24,14 % a to do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 09.04.2021 (č.l. 100) domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 5 029,42 Eur, ako aj náhrady trov konania a to na tom skutkovom a právnom základe, že žalobcovi vznikla škoda v dôsledku porušenia práva Európskej únie, konkrétne porušením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len ako „Smernica 2003/88/ES“), ktorá bola žalovaným nesprávne implementovaná, resp. nebola v časti implementovaná do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky. V danom prípade sa uplatnený nárok týka náhrady škody, ktorá vznikla žalobcovi ako jednotlivcovi porušením „úniového práva“ žalovaným (Slovenskou republikou) ako členským štátom Európskej únie. Spor o náhradu škody z dôvodu porušenia „úniového práva“ patrí do právomoci súdu, pričom v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky neexistuje žiadny iný orgán než všeobecný súd v civilnom sporovom konaní, ktorý by mal právomoc rozhodnúť o tejto žalobe. Miestnu príslušnosť tunajšieho súdu odôvodnil žalobca s poukazom na § 19 písm. b/ CSP a to v dôsledku toho, že v škoda vznikla žalobcovi v mieste výkonu služobnej činnosti, ktorým je mesto Detva, resp. Hasičská stanica v meste Detva, kde nastala skutočnosť, ktorá zakladá žalobou uplatnený nárok na náhradu škody. Žalovaným je štát - Slovenská republika, za ktorý v zmysle § 135 ods. 2 CSP koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky s poukazom na § 11 písm. c/ zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii a činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, podľa ktorého: „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor.“ Žalobca ďalej uviedol, že je príslušníkom Hasičského a záchranného zboru („ďalej aj len ako „HaZZ“) a vykonáva štátnu službu v služobnom pomere podľa zákona č. 315/2001 Z.z. o HaZZ. Do stálej štátnej služby bol žalobca prijatý dňom 01.11.1997. Aktuálne je stále v štátnej službe v hodnosti nadporučík, vo funkcii technik špecialista na Okresnom riaditeľstve HaZZ vo Zvolene, na Hasičskej stanici v Detve.

Miestom výkonu štátnej služby je Hasičská stanica v Detve, na ktorom vykonával štátnu službu aj počas celého žalovaného obdobia. Služobný čas príslušníka HaZZ je rozvrhnutý nerovnomerne podľa § 86 zákona o Hasičskom a záchrannom zbore a to tým spôsobom, že týždenný pracovný čas sa skladá zo 17 hodinových pracovných zmien (výkon služby) po ktorých nasleduje určená 7-hodinová služobná pohotovosť na pracovisku, celkovo teda v rámci jednej pracovnej zmeny strávi na pracovisku sústavne minimálne 24 hodín. Výkon služobnej pohotovosti je rozdelený na aktívnu časť služobnej pohotovosti (práca nadčas) a na neaktívnu časť služobnej pohotovosti. Takýto spôsob rozvrhnutia služobného času sa uplatňuje dlhoročne až doposiaľ. Služobné pohotovosti sú určované na čas nočných hodín. V prípade, že počas služobnej pohotovosti je vyhlásený poplach a ak sú ako hasiči vyslaní na zásah, mení sa služobná pohotovosť na prácu nadčas (aktívna časť služobnej pohotovosti). Keďže v mieste výkonu služby vo Zvolene sa striedajú 3 hasičské zmeny, každý tretí deň odsluži každá pracovná zmena 24 hodín a následne majú príslušníci v tejto zmene 2 dni voľna. Ide teda o nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, ktorého čas pripadá na tzv. služobnú pohotovosť podľa § 86 ods. 2 v spojení s § 92 Zákona o Hasičskom a záchrannom zbore. Mesačne odsluži každá hasičská zmena 10 pracovných zmien, pričom každý tretí mesiac je to až 11 zmien, čo je v priemere 10,4 zmeny mesačne. V službe teda strávi bežne 240 až 264 hodín mesačne. Do tohto rozsahu nie sú zahrnuté hodiny nadčasov. Pri výpočte 7 hodín pracovnej pohotovosti x 10,4 zmien za mesiac, mesačne činí 72,8 hodín pracovnej pohotovosti a ročne 873,6 hodín pracovnej pohotovosti (12 x 72,8). Vzhľadom na uvedené každý hasič zmenovej služby má za rok pri naplánovanej 24-hodinovej službe na každý 3 deň odpracovať 121,67 zmenových služieb; ročne je to teda priemerne 2 920 odpracovaných hodín (121,67 zmenových služieb x 24 hodinová služba). V žalovanom období marec 2018 - marec 2021 len v rámci samotnej služobnej pohotovosti priamo nadväzujúcej na výkon zmenovej služby (15 % a 30 % -ná pohotovosť) odpracoval v období od marca 2018 do decembra 2018 vrátane: 363,28 hodín, v období od januára 2019 do decembra 2019 vrátane: 496,59 hodín, v období od januára 2020 do decembra 2020 vrátane: 619,10 hodín, v období od januára 2021 do marca 2021 vrátane: 119 hodín. Celkovo teda za žalované obdobie od marca 2018 do marca 2021 odpracoval spolu 1 597,97 hodín pracovnej pohotovosti. Priemerný týždenný pracovný čas počas celého žalovaného obdobia od marca 2018 do marca 2021 vrátane, dosiahol 50,54 hodín (č.l. 3 p.v.) týždenne (pozn. súdu.- na č.l. 7 žalobca uvádza už čas 53,32 hodín). Zdôraznil, že počas pracovnej pohotovosti a to aj v jej neaktívnej časti sa ako príslušník HaZZ musí zdržiavať na pracovisku, z tohto sa nesmie vzdaliť a musí byť vždy počas celej doby neaktívnej časti pracovnej pohotovosti pripravený na vykonanie zásahu. Ak je vyhlásený výjazd, vykonáva sa do jednej minúty od vyhlásenia a teda v skutočnosti, napriek tomu, že čas pracovnej pohotovosti tvorí jej neaktívna časť, aj tento časový úsek je povinný nevyhnutne tráviť na pracovisku a byť okamžite pripravený na vykonanie zásahu. Napriek uvedenej skutočnosti sa mu však neaktívna časť pracovnej pohotovosti nezapočítava do fondu pracovného času, čo v praxi znamená, že napriek tomu, že v kalendárnom mesiaci odpracuje napríklad 241 hodín, do fondu pracovného času sa mu započíta len 178 hodín. Z takto nereálne vykazovaného fondu pracovného času, ktorý reálne nezohľadňuje neaktívnu časť pracovnej pohotovosti, sa potom javí, že jeho priemerný týždenný pracovný čas neprekračuje 48 hodín, čo je však v absolútnom rozpore so skutočnosťou. Je zrejmé, že priemerný týždenný pracovný čas žalobcu počas celého žalovaného obdobia značne presahoval nielen 40 hodinový týždenný služobný čas príslušníka HaZZ, ako to ustanovuje § 85 ods. 2 Zákona o HaZZ, ale aj maximálne prípustný týždenný pracovný čas v dĺžke 48 hodín tak, ako to ustanovuje článok 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES. Žalobca poukázal na ustanovenia § 85 ods. 1 a 2 Zákona o HaZZ; na článok 6 Smernice 2003/88/ES; na články 288 a čl. 291 Zmluvy o fungovaní Európskej únie; ďalej na rozsudok Súdneho dvora C-106/77 zo dňa 09.03.1978 vo veci B.; na rozsudok Súdneho dvora C-249/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci X. H. ?; na rozsudok Súdneho dvora C-397/01 zo dňa 05.10.2004 vo veci A. W. a rozsudok C-14/04 zo dňa 01.12.2005 vo veci P. F.. Taktiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora C-518/15 zo dňa 21.02.2018 vo veci M. F. N.. Žalobca ďalej uviedol, že Zákon o HaZZ vymedzuje pojem služobný čas v ustanovení § 85 ods. 1, ods. 2 a ďalej upravuje podmienky výkonu štátnej služby ustanovených v § 86 až § 94; v ktorých vymedzuje pojmy ako nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, prestávky v štátnej službe, nepretržitý odpočinok medzi služobnými dňami, dĺžka nepretržitého odpočinku v týždni, dni služobného pokoja, štátna služba nadčas, služobná pohotovosť a dovolenka. Zo žiadneho ustanovenia Zákona o HaZZ však nevyplýva, žeby služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času, pričom v skutočnosti sa tento čas služobnej pohotovosti nezapočítava do pracovného času príslušníka HaZZ. Keďže zákon o hasičskom a záchrannom zbore nepovažuje služobnú pohotovosť hasičov za súčasť ich služobného času, tak práve v tejto skutočnosti spočíva rozpor zákona o HaZZ s komunitárnym právom, konkrétne s ustanoveniami Smernice, ako aj judikatúrou Súdneho dvora. Žalobca ďalej uviedol, že formálne z hľadiska vykazovaného fondu pracovného času sa na papieri javí, že jeho služobný

pracovný čas nepresahuje 48 hodín týždenne. Je tomu tak len z dôvodu, že vnútroštátna práva úprava Zákona o HaZZ do služobného pracovného času hasiča nezarátava čas služobnej pohotovosti. Služobná pohotovosť, ktorá mu je pravidelne nariadovaná a ktorú odpracuje, nie je teda v zmysle našej vnútroštátnej právnej úpravy považovaná za súčasť jeho služobného času. Služobnú pohotovosť je však nevyhnutné v zmysle citovanej judikatúry Súdneho dvora považovať za pracovný čas tak, ako to kogentne stanovuje Smernica 2003/88/ES. Je možné jednoznačne a bez pochybností uzavrieť, že vnútroštátna právna úprava v Zákone o HaZZ je v rozpore s Článkom 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES, nakoľko umožňuje služobnému úradu, aby služobný čas hasiča bol rozvrhnutý tak, že tento pravidelne a de facto sústavne prekračuje Smernicou stanovený maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas. Na základe uvedeného možno jednoznačne uzavrieť, že Smernica 2003/88/ES nebola správne resp. nebola v časti vôbec implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky. Porušenie práva Únie pre absentujúcu, resp. nesprávnu transpozíciu smernice do Zákona o HaZZ je dôsledkom zákonodarného a legislatívneho procesu. Žalobca ďalej uviedol, že zo skutkového stavu opísaného v článku 2 žaloby a z priložených listinných dôkazov je zároveň zrejme, že ako príslušník HaZZ počas žalovaného obdobia marec 2018 až marec 2021 odpracoval priemerne pracovný služobný čas v trvaní 53,32 hodín týždenne, čo je nepochybne viac než ktorý čas ako maximálny týždenný pracovný čas povoľuje článok 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES. Je teda zjavné, že právo žalobcu vyplývajúce z ustanovenia článku 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES bolo a je sústavne porušované. Vo vzťahu k preukázaniu legitímácie strán sporu žalobca poukázal na judikatúru súdneho dvora EÚ. Právny poriadok Slovenskej republiky neobsahuje žiadne konkrétne ustanovenia pre posudzovanie už určenej výšky náhrady škody, ktorá vznikla poškodenému porušením práva Únie, v danom prípade porušením článku 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES. V otázkach neupravených normami komunitného práva, resp. judikatúrou Súdneho dvora v sporoch o nárokoch na náhradu škody spôsobenej jednotlivcovi porušením práva Únie členským štátom sa subsidiárne použije vnútroštátna práva pri zachovaní princípu ekvivalencie (rovnosti) a efektivity (účinnosti). Pokiaľ ide o právne posúdenie žalovaného nároku na náhradu škody žalobca má za to, že žalobou uplatnený nárok je pri absencii explicitnej vnútroštátnej úpravy nároku na náhradu škody s porušením práva Únie jednotlivcovi potrebné posudzovať analogicky podľa ustanovení slovenského právneho poriadku, ktoré upravujú vzťahy obsahom, aj účelom najbližšie. Týmto ustanoveniami sú §§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka upravujúce nemajetkovú ujmu. V danom prípade porušením článku 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES v prvom rade bolo a je porušované právo žalobcu na ochranu zdravia, ktoré je ako jedno z najvýznamnejších osobnostných práv zakotvené aj Článku 40 Ústavy SR. Vychádzajúc zo samotného účelu Smernice 2003/88/ES, pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. V tejto súvislosti je potrebné tiež zaviesť maximálnu hranicu týždenného pracovného času. Primeraný odpočinok znamená, že pracovníci majú pravidelný čas odpočinku, trvanie ktorého je vyjadrené v jednotkách času a ktorý je dostatočne dlhý a nepretržitý, aby sa zabezpečilo, že v dôsledku vyčerpania, alebo iného nepravidelného rozvrhnutia práce nespôsobia úraz ani sebe, ani spolupracovníkom, alebo iným osobám a že si ani krátkodobo, ani dlhodobo nepoškodia zdravie. Zároveň boli a sú porušované aj osobnostné práva žalobcu na súkromie a rodinný život, ktoré garantuje článok 19 ods. 2 Ústavy SR. Je tak zrejme, že dlhoročne dochádza k porušovaniu osobnostných práv na ochranu zdravia, telesnej, psychickej integrity spočívajúcej v porušení práva na primeranú dobu odpočinku, ako aj k porušeniu práva na súkromie a rodinný život a to v príčinnej súvislosti s tým, že žalobca musel reálne odpracovať viac, ako bolo v zmysle Smernice 2003/88/ES dovolené. Práca hasiča je veľmi zodpovednou prácou, ktorú vníma žalobca ako poslanie. V rámci svojej práce neraz nasadzuje svoj vlastný život, preto o to viac nevyhnutne a dôvodne potrebuje dostatočný odpočinok po práci na regeneráciu fyzických a psychických síl, čoho sa mu však v dôsledku sústavného porušovania práva na primeranú dobu odpočinku nedostáva. Táto skutočnosť má pritom veľmi nepriaznivý vplyv na kvalitu jeho života a prejavuje sa značne negatívne aj na jeho osobnom a rodinnom živote, ktorý na úkor blízkych musí tráviť v práci. V dôsledku porušovania práva na maximálne 48 hodinový týždenný pracovný čas prichádza o čas, ktorý by sa chcel a mohol venovať svojim najbližším, rodine, priateľom, záľubám, resp. iným aktivitám, ktoré nesúvisia s pracovným zaradením. Vzhľadom na fyzickú a psychickú náročnosť jeho práce je pritom nedostatok času na oddych nevyhnutný. Tu pritom poukazuje na to, že pravidelne odpracuje až 8 hodín nad rámec maximálneho 48 hodinového týždenného pracovného času, keďže pravidelne pracuje 53 až 56 hodín týždenne, častokrát aj dlhšie. Týmto je porušované nielen jeho základné právo na ochranu zdravia, ale aj právo na ochranu súkromia. Vzhľadom na uvedené má teda za to, že je daný základ nároku na náhradu škody, ktorý má v tomto prípade v podmienkach slovenského právneho poriadku povahu nemajetkovej ujmy, pričom náhrady tejto nemajetkovej ujmy v peniazoch sa touto žalobou domáha. Ak by žalovaný správne prebral ustanovenie Článku 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES do Zákona o HaZZ, resp. ak by toto

ustanovenie smernice reálne a správne aplikoval, nedošlo by k porušovaniu jeho práva na maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas a teda nedošlo by ani k strate času odpočinku, na ktorý by mal nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením smernice dodržaný. V dôsledku nezarávania služobnej pohotovosti do pracovného času však žalobca musel odpracovať viac než je smernicou maximálne povolený 48 hodinový týždenný pracovný čas, kde v dôsledku tejto skutočnosti došlo k porušeniu práva na ochranu zdravia a práva na ochranu súkromia a rodinného života. Z uvedených dôvodov má za to, že príčinná súvislosť medzi porušením únieového práva, t.j. článkom 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES a vznikom škody vo forme nemajetkovej ujmy je daná. Pokiaľ ide o spôsob výpočtu náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca poukázal na to, že pre vymedzenú oblasť zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú porušením Únieového práva neexistuje špecializovaná vnútroštátna práva úprava a je preto namieste použiť právnu úpravu obsahom a účelom najbližšiu v zmysle zásady analógie iuris, analógie legis, rešpektujúc princíp Únieového práva. Služobná pohotovosť je žalobcovi uhrádzaná vo výške, ktorá vyplýva z § 122 ods. 1 resp. ods. 2 Zákona o HaZZ a to vo výške 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu a pri nariadenej služobnej pohotovosti je uhrádzaná peňažná náhrada vo výške 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho platu. Žalobca má za to, že ustanovenie § 122 zákona o HaZZ je - pokiaľ ide o výpočet náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená - práve takým ustanovením, ktoré je z hľadiska analógie iuris najbližšie k prejednávanej veci. Vzhľadom na požiadavku primeranosti náhrady škody má za to, že výšku náhrady škody je potrebné v danom prípade stanoviť analogicky použitím ustanovenia § 122 zákona o HaZZ, ktorá upravuje náhradu za služobnú pohotovosť a náhradu na nariadenú služobnú pohotovosť. Hodiny, ktoré odpracoval nad limit maximálneho priemerného týždenného pracovného času je možné analogicky posúdiť ako odpracovanie mimo rozvrhnutia služobného času, keďže tento by mal byť rozvrhnutý tak, aby k porušovaniu jeho práv nedochádzalo - pritom k porušeniu jeho práv dochádzalo práve výkonom pohotovosti. Má preto za to, že primeranou náhradou škody v tomto prípade je rozdiel medzi peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 1 zákona o HaZZ a peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 2 písm. a/ Zákona o HaZZ. Vychádzajúc tak z určenia výšky nemajetkovej ujmy ako rozdielu náhrady uvedenej v § 122 ods. 1 Zákona o HaZZ (§ 15 % alebo 30 % peňažnej náhrady) a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 zákona o HaZZ (vo výške 50 %) z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac, je v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti počas pracovných dní možné určiť aj výšku nemajetkovej ujmy ako súčin počtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 Zákona o HaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35 % peňažnej náhrady s prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50 % - 15 %) a v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 Zákona o HaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku v čase pracovného pokoja ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 20 % peňažnej náhrady s prináležiacej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50 % - 30 %). Takto stanovená a touto žalobou uplatňovaná primeraná náhrada škody predstavuje rozdiel medzi výškou náhrady pri nariadenej služobnej pohotovosti a výškou náhrady za určenú služobnú pohotovosť t.j. vo výške zodpovedajúcim 35 %, resp. 20 % zo sumy, ktorá je príslušnou časťou jeho služobného platu. Žalobca je presvedčený, že takýto spôsob výpočtu náhrady škody spĺňa odškodňovaciu úlohu, je v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou Súdneho dvora a zároveň spĺňa aj požiadavku primeranosti, pričom nie je sumou neprimerane vysokou. Žalobca opakovane zdôrazňoval, že touto žalobou si neuplatňuje mzdový nárok, ale domáha sa náhrady škody porušením Únieového práva, pričom spôsob výpočtu výšky náhrady škody podľa ustanovenia § 122 zákona o Hasičskom záchrannom zbore uvádza používa výlučne len z dôvodu, že neexistuje právna úprava, ktorá by presne stanovovala spôsob výpočtu náhrady škody v takýchto prípadoch. Pokiaľ ide o splatnosť jednotlivých dielčích nárokov na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy má žalobca za to, že tieto nároky vznikajú postupne, osobitne, za každý jednotlivý mesiac v ktorom boli jeho práva porušované a to vždy ku dňu splatnosti mzdy za daný mesiac. Vzhľadom na povahu týchto nárokov má totiž za to, že nemajetková ujma vznikla každý mesiac potom, čo v priamej súvislosti s porušením jeho práv táto ujma nebola kompenzovaná v služobnom plate navyše o 30 %, resp. 20 %, preto rozhodujúcim momentom vzniku tejto ujmy je výplatný termín. U príslušníkov HaZZ je mzda splatná vždy k 10. dňu nasledujúceho mesiaca za predchádzajúci mesiac (a teda splatnosť mzdy za mesiac marec 2018 nastala dňa 10.04.2018, splatnosť mzdy za mesiac apríl 2018 nastala dňa 10.05.2018, atď..). Vzhľadom k všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe vyplývajúcej z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka si preto touto žalobou uplatňuje nárok spätne za obdobie 3 rokov pred podaním tejto žaloby, a to počínajúc splatnosťou mzdy za mesiac marec 2018, ktorá nastala 10.04.2018, až po marec 2021 vrátane. Pokiaľ ide o presný výpočet nemajetkovej ujmy, žalobca tento podrobne uviedol v žalobe osobitne za jednotlivé

kalendárne roky (č.l. 11 - 13). Celkovú výšku náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy za žalované obdobie marec 2018 až marec 2021, pri odpracovaných hodinách služobnej pohotovosti určenej podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 1 597,97 hodín, vyčíslil žalobca v celkovej sume 5 029,42 Eur.

2. K žalobe žalobca priložil listinné dôkazy: Pracovná zmluva zo dňa 31.10.1997; Rozkaz náčelníka odboru požiarnej ochrany Krajského úradu v B. Bystrici vo veciach personálnych č. 68/1997 zo dňa 22.12.1997; Rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v B. Bystrici č. 554/2008 zo dňa 05.11.2008; Excel- súbor - výpočet výšky náhrady nemajetkovej ujmy; Mzdové lístky žalobcu za obdobie marec 2018 až marec 2021 a Plán služieb.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu 20.07.2021 a žiadal, aby súd konanie zastavil a v prípade, že sa súd nestotožní s námietkami žalovaného navrhol, aby súd v celom rozsahu žalobu zamietol. Žalovaný uviedol, že z čl. 1 ods. 2 Smernice 2003/88/ES vyplýva vecná pôsobnosť Smernice, ktorá v čl. 1 ods. 2 definuje okruh vzťahov, na ktoré sa má smernica aplikovať. Otázka osobnej pôsobnosti, t.j. určenia jednotlivých odvetví činnosti na ktoré sa má smernica vzťahovať je upravená v článku 1 ods. 3 a článku 1 ods. 4 Smernice. Pôsobnosť smernice v zmysle jej čl. 1 ods. 3 a čl. 1 ods. 4 je vymedzená odkazom na čl. 2 Smernice Rady 89/391/EHS z 12.06.1989 o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci (ďalej len ako „Smernica 89/391/EHS“). Podľa čl. 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS, táto smernica sa neuplatňuje tam, kde sú ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb ako sú napríklad ozbrojené sily, polícia alebo určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Smernica sa teda neuplatňuje na odvetvia činnosti, ktoré zahŕňajú určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Vzhľadom na charakter vykonávaných činností a s tým spojený rozvrh služobného času sa smernica na služobný pomer príslušníkov HaZZ nevzťahuje v plnom rozsahu, preto jej ustanovenia nemohli byť porušené, tak ako to tvrdí žalobca. Podľa názoru žalovaného štátnu službu príslušníkov HaZZ vykonávajúcich zásahovú činnosť možno jednoznačne subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti Smernice 89/391/EHS v čl. 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Rovnako úlohy, ktoré príslušníci HaZZ plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej ochrany, integrovaného záchranného systému, ako aj právnej úpravy samotného HaZZ bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem „osobitné činnosti služieb civilnej ochrany“ v zmysle čl. 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Podľa žalovaného si žalobca nesprávne vykladá pôsobnosť predmetnej smernice, nakoľko smernica sa nevzťahuje na príslušníkov HaZZ. Štátna služba príslušníkov HaZZ, ktorí vykonávajú aj zásahovú činnosť charakteristickú nerovnomerným rozvrhnutím služieb s nariadenou služobnou pohotovosťou, má charakter osobitnej činnosti služieb civilnej ochrany. Z tohto dôvodu žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, nakoľko ustanovenia smernice sa na neho nevzťahujú, a teda nie je splnený základný predpoklad zodpovednosti za škodu. HaZZ, resp. jeho príslušníci vykonávajú zásahovú činnosť a plnia okrem úloh na úseku ochrany pred požiarmi aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva, predovšetkým v oblasti priameho výkonu záchranných činností a to s poukazom na § 12 zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva, podľa § 3 ods. 1 a 2 Zákona o HaZZ a tiež podľa § 8 ods. 1 a § 12 ods. 1 Zákona č. 129/2002 Z.z. o integrovanom záchrannom systéme. V súčasnosti iné zložky okrem HaZZ, ktorým by boli zverené činnosti služieb civilnej ochrany, neexistujú. Žalovaný ďalej namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, nakoľko žalobca nezažaloval svojho zamestnávateľa, ale štát, v mene ktorého koná ten ústredný orgán verejnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí oblasť štátnej správy pre HaZZ, čo je zásadný rozdiel v označení žalovaného, teda v jeho pasívnej vecnej legitímácii. Navyše, ak mal žalobca za to, že mu zamestnávateľ určoval pohotovosť nad smernicou povolený limit, mal na túto skutočnosť upozorniť svojho nadriadeného v súlade s § 69 ods. 4 Zákona o HaZZ a žiadať, aby mu táto nebola určovaná z dôvodov, ktoré v žalobe uvádza. Žalobca tak nielenže neurobil, ale navyše za každú hodinu určenej služobnej pohotovosti (vrátane tých hodín, o ktorých tvrdí, že mali byť vykonané nad limit určený smernicou) mu boli riadne vyplatené príslušné zložky služobného príjmu, resp. poskytnuté náhradné voľno. Pokiaľ ide o otázku nesprávnej transpozície smernice do vnútroštátneho poriadku, poukázal na rozsudok vo veci C-303/98 Súdneho dvora v zmysle ktorého do maximálneho týždenného pracovného času sa zarátava iba čas skutočného výkonu práce pre zamestnávateľa. Žalovaný ďalej poukázal na rozdiel medzi určenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe podľa § 92 ods. 1 Zákona o HaZZ a nariadenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe podľa § 92 ods. 2 písm. a/ Zákona o HaZZ. Pri nariadenej služobnej pohotovosti v štátnej službe podľa § 92 ods.1 písm. a/ zákona o HaZZ ide o služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ale mimo rozvrhnutia služobného času, čo je vyjadrené napríklad aj vo výške peňažnej náhrady za čas tejto služobnej pohotovosti v štátnej službe. V oboch prípadoch je

však nesporné, že ide o výkon štátnej služby v rámci služobného času. Žalovaný ďalej poukázal na ustanovenia Kolektívnej zmluvy, čl. 8 ods. 1, týkajúcich sa nerovnomerného rozvrhnutia služobného času a podľa čl. 8 ods. 3 Kolektívnej zmluvy sa za štátnu službu považuje tiež práva nadčas, t.j. štátna služba vykonaná nad rámec určeného služobného času, resp. nad určený týždenný služobný čas na príkaz nadriadeného, alebo s jeho súhlasom. Žalovaný je preto názoru, že ust. § 85, § 91, § 92 Zákona o HaZZ ako aj ust. platnej Kolektívnej zmluvy čl. 8 plne transponujú čl. 2 ods.1 smernice. Žalovaný ďalej poukázal na čl. 17 smernice, týkajúceho sa odchýliek od čl. 3,4,5,8 a 16 smernice, kde podľa čl. 17 ods. 3 písm. d/ sa odchýlky týkajú aj prípadov bezpečnostných a dozorných činností, ktoré si vyžadujú trvalú prítomnosť s cieľom ochrany majetku a osôb najmä v prípade strážnikov a dozorcov, alebo bezpečnostných firiem. Podľa Zákona o HaZZ limit dĺžky služobného času je pri rovnomernom služobnom čase 40 hodín týždenne v zmysle § 85 zákona o HaZZ a podľa § 91 ods.3 tohto zákona možno hasičovi prikázať v kalendárnom roku službu nadčas v rozsahu najviac 300 hodín, čo je v priemere 5,7 hodín týždenne. Ako vyplýva z ust. § 86 ods. 1 Zákona o HaZZ, môže byť služobný čas hasičov rozvrhnutý aj nerovnomerne. Pri nerovnomernom rozhodnutí však nesmie byť dĺžka riadneho služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúca určená služobná pohotovosť v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni podľa § 86 ods. 2 Zákona o HaZZ. Na základe uvedeného preto žalovaný konštatuje, že právne predpisy transponovali čl. 6 smernice správne. Žalobcovi sa tak nepodarilo preukázať, žeby štát neprebral smernicu do zákona správne a preto sa mu ani nepodarilo preukázať, žeby existovala údajná škoda, ktorá by bola v priamej príčinnosti v súvislosti s čl. 6 písm. d/ smernice. Žalovaný má ďalej za to, že žalobca neosvedčil, žeby mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. V prvom rade žalovanému nie je zrejmé, ako žalobcovi mohla vzniknúť škoda ním uplatnená. Samotný žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil „škodu“, ktorá mu mala vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú mimochodom bol žalobca v zmysle platnej vnútroštátnej legislatívy odmeňovaný. Žalovaný zdôrazňuje, že počas služobnej pohotovosti je pracovník povinný byť v zariadení zamestnávateľa, alebo mimo neho, pričom má byť pripravený na výkon práce na požiadanie svojho zamestnávateľa. Pokiaľ nie je zásah, v takom prípade môže žalobca odpočívať, alebo sa venovať inej činnosti. Rovnako tak v zmysle platnej legislatívy pri takto nariadenej služobnej pohotovosti je v mieste vykonávania štátnej služby určený, resp. vymedzený priestor na odpočinok čo znamená, že zamestnávateľ si je vedomý a dokonca vykonáva podmienky na oddych (spánok) zamestnanca, t.j. žalobcu. T.z. že v čase služobnej pohotovosti sa od žalobcu nevyžaduje aktívna činnosť, a teda mimo času skutočného výkonu práce môže žalobca odpočívať, alebo sa venovať inej činnosti. Počas služobnej pohotovosti žalobca nemusí uskutočňovať žiaden výkon práce z vlastnej iniciatívy, ale iba na základe pokynu svojho zamestnávateľa. V zhrnutí to znamená, že žalobca nemusí byť bdely a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti. Napriek tomu zamestnávateľ žalobcovi vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t.j. nielen za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu činnosť práce. Žalobca dostáva za takto stanovený čas pracovnú odmenu, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že v prípade potreby (zásahu) bude k dispozícii. Pokiaľ by súd napriek doteraz uvedeným skutočnostiam dospel k záveru, že služobná pohotovosť, ktorú vykonáva žalobca a za ktorú je riadne odmeňovaný je pracovným časom, a teda sa má zarátať do pracovného fondu samo o sebe to ešte nie je dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora C-46/93 A. F. W. (bod 84), podľa ktorého by vnútroštátny súd mal preveriť, či poškodená osoba prejavila primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu, alebo obmedziť jej rozsah, a či včas využila všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu. Žalovaný zdôrazňuje, že žalobca do dnešného dňa nevyvinul žiadnu snahu na to, aby vzniku škody (ujmy) predišiel, t.z. že žalobca žiadnym spôsobom neoznámil svojmu zamestnávateľovi, že odmieta vykonávať služobnú pohotovosť, resp. do dňa podania žaloby zamestnávateľ žalobcu nemal vedomosť o tom, že výkon služobnej pohotovosti, za ktorú každý mesiac žalobca dostáva odmenu, považuje resp. pociťuje žalobca ako výraznú ujmu. Z vyššie uvedeného dôvodu nebolo možné, aby zamestnávateľ včas zamedzil prípadnému vzniku takejto ujmy, alebo aspoň obmedzil jej rozsah. V tejto súvislosti tiež poukázal na rozsudky V. a iné / Rada a komisia, C-104/89 a C-37/90. Žalovaný opätovne poukázal na to, že aj v zmysle čl. 3 ods. 1 Pokynu prezidenta HaZZ č. 35/2012, počas pohotovosti sú príslušníci fyzicky prítomní v mieste výkonu štátnej služby, ale tento čas je určený na oddych a odpočinok. V prípade prerušenia pohotovosti, t.z. až v prípade nutného zásahu príslušníkov HaZZ sa aplikuje § 91 ods.1 Zákona o HaZZ a vzniká príslušníkom nárok na nadčas. Je evidentné, že pre bezpečnosť občanov na úseku požiarnej ochrany je potrebné, aby bola na tento účel zabezpečená 24 hodinová služba 7 dní v týždni počas celého roka a teda príslušníci HaZZ musia byť v dispozícii od 07,00 hod. rána do 07,00 hod. rána nasledujúceho dňa. Avšak aj počas služobnej pohotovosti v mieste výkonu štátnej služby majú určený čas na oddych a

odpočinok. Počas služobnej pohotovosti sa teda služobník môže venovať aj inej činnosti ako práci, ktorú vykonáva len na základe pokynov zamestnávateľa. Príslušníkovi patrí aj odmena za to, že v prípade potreby je k dispozícii. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že nemožno služobnú pohotovosť započítavať do odpracovaného služobného času. Žalovaný ďalej uviedol, že žaloba je založená len na domnienkach žalobcu, pričom žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu vznikol nárok na náhradu škody a opakovane žalovaný uvádza, že žalobca nemusí byť bdely, aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti a napriek tomu mu zamestnávateľ vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t.j. nielen za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu časť práce, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že v prípade potreby zásahu bude k dispozícii. Žalobca na jednej strane tvrdí, že jeho práca je jeho poslaním, ale na druhej strane uvádza, že bolo zasiahnuté do práva na ochranu jeho osobnosti, pričom krajskému riaditeľstvu z jeho strany nikdy nebola doručená akákoľvek sťažnosť týkajúca sa výkonu štátnej služby. Za špekulatívne žalovaný považuje tvrdenie žalobcu, že na úkor blízkych osôb musí tráviť čas v práci. Poukázal pritom na ustanovenia Kolektívnej zmluvy z ktorých pre príslušníkov vyplývajú viaceré výhody medzi ktoré patrí aj zvýšenie dovolenky nad rozsah ustanovený zákonom o HaZZ. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok Súdneho dvora vo veci X. H.?, žalovaný uviedol, že nemôže súhlasiť s tvrdením žalobcu, že ide o skutkovo a právne identickú vec, nakoľko v danom prípade išlo o mestského hasiča, ktorého výkon služby sa značne odlišuje od príslušníka HaZZ, ktorého zriaďovateľom je štát, pričom príslušníci požívajú rozsiahle výhody a osobitný systém sociálneho zabezpečenia. Žalovaný poukázal na to, že je potrebné zo strany žalobcu preukázať, či žalobca skutočne pracoval nad limit 48 hodín týždenného pracovného času za rozhodné obdobie. Žalobca totiž v žalobe nezohľadnil reálne odpracované hodiny, vzhľadom na pohotovosť a nadčasy, alebo dovolenku a práceneschopnosť, počas ktorých žalobca reálne nebol k dispozícii zamestnávateľovi, teda v týchto prípadoch nemožno hovoriť o vzniku škody, aj keď sa žalobcovi tento čas započítaval do odpracovaného času, ktorý mal byť zaplatený. Nie všetky hodiny odpracovanej pohotovosti sú totiž hodinami nad maximálny limit pracovného času. Tak isto je potrebné zohľadniť nerovnomerné rozvrhnutie služobného času u hasičov v referenčnom období 6 mesiacov. Žalobca v žalobe vychádzal len z priemerných hodnôt odpracovaného týždenného pracovného času, ako aj času odpracovanej pohotovosti, avšak z uvedeného vôbec nevyplýva, či za konkrétne obdobie skutočne dochádzalo k prekročeniu maximálneho limitu pracovného času pri referenčnom období 6 mesiacov. Dôkazné bremeno je v danom prípade na strane žalobcu. V neposlednom rade žalovaný upozorňuje na to, že žalobca pri vzniku služobného pomeru akceptoval všetky podmienky, ktoré sa vzťahujú na výkon štátnej služby príslušníka HaZZ v zmysle Zákona o HaZZ. S plánovaným rozvrhom služobného času bol príslušník vždy oboznámený v súlade s § 86 ods. 4 Zákona o HaZZ, čo potvrdzoval svojim podpisom. Rovnako bol žalobca tiež oboznamovaný aj s internými predpismi a kolektívnymi zmluvami, ktoré žalovaný príkladmo (č.l. 141) v podaní uviedol. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca požaduje náhradu škody za obdobie od marca 2018 do marca 2021, na základe už uvedených skutočností je však zrejmé, že žalobca vedel o všetkých podmienkach výkonu služby a za toto obdobie ani raz nedošlo k tomu, žeby tieto podmienky namietal, nikdy nepožiadaval o ich vysvetlenie a ani iným spôsobom sa nedomáhal svojich práv. Žalobca nikdy nevyužil svoje právo podľa § 69 ods.1 písm. g/, podľa ktorého príslušník má právo podávať sťažnosti vo veci vykonávania štátnej služby služobnému úradu. Žalovaný ďalej namietol, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je možné s ohľadom na premlčanie uplatniť najviac za 2 roky spätne. Žalobca vo svojej žalobe žiadal náhradu za dlhší čas, ako sú zákonom stanovené obligatórne podmienky dvoch rokov, a teda v prípade priznania takto žiadaného nároku by išlo o neoprávnený majetkový prospech žalobcu - žalovaný preto vzniesol námietku premlčania. Žalovaný ďalej poukázal na to, keďže žalobca požaduje náhradu škody za dlhšie časové obdobie, že žalobca porušil povinnosť predchádzať škodám v zmysle § 69 ods. 3 písm. n/ Zákona o HaZZ. Opätovne žalovaný uviedol, že služobný úrad nemal vedomosť o tom, že žalobca ako príslušník pociťoval pri vykonávaní svojej služby ujmu a tento sa rozhodol riešiť svoj problém priamo súdnou cestou, pričom takéto konanie žalobcu považuje žalovaný za neprimerané aj vzhľadom na dlhoročnú službu žalobcu ako príslušníka v HaZZ. Pokiaľ ide o výšku požadovanej nemajetkovej ujmy žalovaný namietal, že výšku požadovanú žalobcom považuje za zjavne neprimeranú a to aj na základe porovnania výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmom žalobcu (podľa názoru žalovaného) podstatne vyššia. Ohľadom neprimeranosti požadovanej výšky nemajetkovej ujmy žalovaný poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 8C/25/2017-216 zo dňa 23.12.2019, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 15Co/6/2020-313 zo dňa 24.11.2020 a tiež na rozhodnutie Okresného súdu Košice II., sp.zn. 41Cpr/10/2018 zo dňa 12.12.2018, rozhodnutie Okresného súdu Košice II., sp.zn. 42Cpr/19/2018 zo dňa 18.12.2018 a ďalšie rozhodnutia Okresného súdu Košice (č.l. 131p.v.). Žalovaný ďalej namietol aj miestnu nepríslušnosť tunajšieho súdu

vzhľadom na skutočnosť, že žalobca namieta nesprávnu transpozíciu a aplikáciu smernice a má za to, že túto má vykonať ústredný orgán štátnej správy - podľa žalobcu nesprávna transpozícia smernice patrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR, a teda miestne príslušným súdom mal byť okresný súd, v ktorého obvode má ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu namietanej smernice svoje sídlo. Keďže Ministerstvo vnútra SR má svoje sídlo na Pribinovej 2 v Bratislave, príslušným je Okresný súd Bratislava I. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby bola vec podľa § 43 ods.1 CSP postúpená na Okresný súd Bratislava I. K vyjadreniu žalovaný priložil listinné dôkazy: Vestník Ministerstva vnútra SR, čiastka 11/ z 23.01.2018, ročník 2018; Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2018; doklad o oboznámení sa s čiastkou 11/ Oznámenia generálneho riaditeľa Kancelárie MV SR o oprave tlačovej chyby; doklad o oboznámení sa s Kolektívnou zmluvou vyššieho stupňa; doklad o oboznámení sa s opravou tlačovej chyby; Vestník MV SR č.103 z 20.12.2018, ročník 2018 - Oznámenie MV SR o uzatvorení Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na roky 2019 až 2020; Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na roky 2019 až 2020; doklad o oboznámení sa s čiastkou 103/2018; doklad o oboznámení sa s oznámením MV SR o uzatvorení Kolektívnej zmluvy na roky 2019 až 2020; doklad o oboznámení sa s oznámením MV SR o uzatvorení Kolektívnej zmluvy a odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a dopĺňovaní niektorých zákonov a neskorších predpisov na roky 2019 až 2020; Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2021; Doklad o oboznámení sa s Kolektívnou zmluvou vyššieho stupňa na rok 2021; Doklady o oboznámení sa s Kolektívnou zmluvou vyššieho stupňa na rok 2021; Zbierka interných predpisov Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v B. Bystrici, ročník 2018 z 24.04.2018 č.17; Zbierka interných predpisov Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Banskej Bystrici, ročník 2019, z 28.06.2019 č.17; Pokyn riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Banskej Bystrici o vedení dokumentácie výkonu štátnej služby pre spracovanie služobných príjmov príslušníkov a o vedení dokumentácie výkonu práce pre spracovanie plátov zamestnancov; Pokyn riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Banskej Bystrici, ktorým sa mení a dopĺňa pokyn riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v B. Bystrici č. 27/2017 o vedení dokumentácie výkonu štátnej služby pre spracovanie služobných príjmov príslušníkov o vedení dokumentácie výkonu práce pre spracovanie plátov zamestnancov a o pružnom služobnom pracovnom čase a doklady o oboznámení sa s predmetnými pokynmi.

4. V replike doručenej tunajšiemu súdu dňa 16.08.2021 žalobca zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach, ako aj na požadovanom nároku v plnom rozsahu. V kontexte žalovaným namietanej pôsobnosti smernice žalobca zdôraznil, že k pôsobnosti smernice na hasičov, teda nepochybne aj na hasičov Hasičského a záchranného zboru, sa už jednoznačne a opakovane vyjadril Súdny dvor a to v rozsudku v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 zo dňa 05.10.2004 vo veci W., ako aj v uznesení vo veci C-52/04 zo dňa 14.07.2005 vo veci W. F. H. S., pričom Súdny dvor EU v citovanom rozhodnutí vo veci W. F. H. S. dospel k jednoznačnému záveru, že jediným cieľom výnimky, ktorá je uvedená v čl. 2 ods. 2 v prvom odseku Smernice 89/391/EHS, na ktorú žalovaný poukazuje, bolo zabezpečenie riadnej činnosti služieb nevyhnutných na účely ochrany bezpečnosti, zdravia, ako aj verejného poriadku v prípade závažných a svojim rozsahom mimoriadnych okolností (napríklad v prípade katastrofy). Ďalej žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci Günter Fu?, kde úplne jednoznačne uviedol a záväzne judikoval, že v z rozsahu úpravy Smernice 2003/88/ES nie sú vyňatí iní hasiči, teda úplne nepochybne ani hasiči - príslušníci Hasičského a záchranného zboru. Pokiaľ ide o žalovaným namietaný nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, v zmysle článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva vnútroštátnym orgánom. Prijatie všetkých opatrení vnútroštátneho práva, potrebných na vykonanie právne záväzných aktov Európskej únie, teda aj smerníc, je v zmysle čl. 291 Zmluvy o fungovaní Európskej únie uložené priamo samotným členským štátom. Práve preto členské štáty zodpovedajú za škodu vzniknutú porušením Únieového práva v prípade nesprávne transponovanej smernice, resp. v prípade uplatňovania právneho predpisu, do ktorého bola smernica prebratá takým spôsobom, že sa nedosahuje cieľ smernice, v tomto prípade maximálne 48-hodinový týždenný pracovný čas a to za splnenia predpokladov, že sú splnené 3 podmienky na vznik zodpovednosti štátu za takúto škodu v zmysle judikatúry Súdneho dvora. V súlade s judikatúrou súdneho dvora môže náhradu škody spôsobenej jednotlivcovi zabezpečiť nielen verejnoprávny subjekt, ale aj priamo štát, pričom Únieové právo nijako nebráni tomu, aby mohla zodpovednosť verejnoprávneho subjektu za škodu spôsobenú

jednotlivcovi vzniknúť popri zodpovednosti, ktorú má samotný členský štát. Keďže žalobou uplatnený nárok na náhradu škody má svoj základ v porušení práva vyplývajúceho zo smernice, ku ktorému došlo v čase, keď žalobca vykonával služobný pomer k štátu, je aj z tohto hľadiska pasívne vecne legitimovaným štát, t.j. žalovaný, a nie štátny orgán, ktorý v mene štátu konal, pretože v takýchto prípadoch za konanie štátneho orgánu taktiež zodpovedá štát. Pokiaľ ide o otázku transpozície relevantných článkov smernice do vnútroštátneho poriadku, je síce možné súhlasiť s tvrdením žalovaného, že podľa Zákona o HaZZ sa služobná pohotovosť hasičov započítava do výkonu štátnej služby - táto skutočnosť je však pre meritum veci nepodstatná a úplne irelevantná. Celou podstatou sporu totiž je, že služobná pohotovosť sa žalobcovi ako hasičovi nezapočítava do služobného (pracovného) času a teda odslúžená služobná pohotovosť nie je vykazovaná ako odpracovaný čas, pričom práve preto resp. vďaka tomu z hľadiska žalovaným formálne vykazovaného počtu odpracovaných hodín nedochádza k porušovaniu Smernice 2003/88/ES a nie je prekročovaný maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas. V skutočnosti je totiž služobná pohotovosť síce započítavaná do štátnej služby, ale nie je započítavaná do služobného pracovného času, čo je podstatný rozdiel. Pokiaľ žalovaný poukazoval na kolektívne zmluvy pre príslušníkov za rok 2016, žalobca namietol, že tento poukaz je úplne irelevantný a to už len preto, že si žalobou uplatňuje nároky za rozhodujúce roky 2018 až 2021, kedy už platili iné kolektívne zmluvy. Žalobca zdôraznil, že akákoľvek kolektívna zmluva nemôže byť v rozpore so smernicou. Žalobca poukázal nato, že z tvrdení žalovaného nadobudol dojem akoby sa žalovaný snažil súd presvedčiť, že ako hasiči mali a majú výnimku z maximálneho 48-hodinového týždenného času, čo je však v úplnom rozpore so skutočnosťou. Táto skutočnosť musí byť známa aj žalovanému, a to nepochybne, keďže z celého radu rozhodnutí súdov SR, v skutkovo a právne takmer totožných sporoch, sa posudzoval súlad ustanovení Zákona o HaZZ s čl. 6 ods.1 Smernice, pričom jednoznačne a bez výnimky súdy konštatovali nesúlad našej vnútroštátnej právnej úpravy, teda Zákona o HaZZ s predmetným článkom smernice. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 9CoCsp/4/2020 zo dňa 05.05.2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 9CoPr/1/2019 zo dňa 13.05.2020 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 11CoPr/4/2019 zo dňa 06.05.2020, ktoré musia byť žalovanému ako strane sporu nepochybne známe. Odvolacie súdy v daných prípadoch potvrdili už fakticky ustálenú rozhodovaciu prax súdov SR v obdobných veciach, ktoré sa úplne jednoznačne zhodujú v závere, že naša vnútroštátna právna úprava obsiahnutá v Zákone o HaZZ je - pokiaľ ide o požiadavku dodržania maximálneho týždenného pracovného času - v rozpore s ustanoveniami predmetnej smernice a teda že predmetná smernica nebola správne transponovaná do nášho právneho poriadku. Žalobca ďalej uviedol, že v zmysle čl. 17 ods. 3 písm. b/ bod 3i predmetnej smernice sa odchýlky sa môžu týkať len článkov 3,4,5,8 a 16 a teda medzi prípustnými odchýlkami nie je uvedený čl. 6 smernice, z čoho jednoznačne vyplýva, že odchýlka sa nesmie týkať maximálne 48-hodinového týždenného pracovného času, ktorý tak nemôže byť prekročený. Pokiaľ žalovaný namietal, že ak nie je nariadený služobný zásah, môže žalobca v práci odpočívať, alebo sa venovať inej činnosti, v tejto súvislosti žalobca poukazuje na ustálenú judikatúru Súdneho dvora, konkrétne na rozsudok C-151/02 zo dňa 09.09.2003 vo veci Q., uznesenie C-241/99 zo dňa 03.07.2001 vo veci CIG, rozsudok C-303/98 zo dňa 03.10.2002 vo veci B., z ktorej judikatúry jednoznačne vyplýva, že pracovný čas zodpovedajú pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“ v zmysle smernice a je teda absolútne nepochybné, že aj služobná pohotovosť, či už ide o jej aktívnu alebo neaktívnu časť, je súčasťou pracovného (služobného) času. Rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní toho, čo je a čo nie je pracovný čas, je požiadavka prítomnosti na mieste určenom zamestnávateľom a okamžitej pripravenosti na poskytnutie príslušných služieb. Žalobca nielen musí byť počas celej doby služobnej (pracovnej) pohotovosti v budove hasičskej stanice a túto nemôže opustiť, ale zároveň musí byť pripravený do 1 minúty od ohlásenia vykonať výjazd. Ani tzv. neaktívnu časť služobnej pohotovosti hasiča teda v žiadnom prípade nemožno označiť za odpočinok. Tvrdenia žalovaného o tom, že počas služobného času môže takto žalobca odpočívať a nemusí byť bdely počas celej dĺžky trvania považuje, považuje žalobca za nemiestne až dehonestujúce. Podporne poukázal žalobca aj na uznesenie Súdneho dvora C-437/05 zo dňa 11.01.2007, v zmysle ktorého aj neaktívnu časť služobnej pohotovosti hasiča je nevyhnutne potrebné považovať za služobný (pracovný) čas. Priamo hasičov sa v tomto smere aj taktiež dotýka rozsudok Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2020 vo veci X. H.?, podľa ktorého pracovná pohotovosť sa musí považovať za pracovný čas a to v zmysle tak Smernice 93/104/ES, ako aj Smernice 2003/88/ES. Žalobca preto považuje za absolútne nepochybné, že služobná pohotovosť hasičov sa započítava do maximálneho pracovného času podľa čl. 6 písm. b/ smernice. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že žalobca za výkon služobnej činnosti bol riadne odmeňovaný je potrebné zdôrazniť, že táto skutočnosť nemá absolútne žiadny vplyv na to, že rozvrhovaním pracovného času dochádza k sústavnému porušovaniu čl. 6 písm. b/

Smernice 2003/88/ES - inak povedané to, že hasičom je za výkon služobnej pohotovosti vyplácaná odmena, zjavne neznamená, že tým nie je porušované aj právo na maximálne 48-hodinový týždenný pracovný čas. Vo vzťahu k právnomu názoru Súdneho dvora vo veci A. F. W. žalobca uviedol, že Súdny dvor právny názor v tomto rozhodnutí zásadne korigoval a to v neskoršej judikatúre, konkrétne v rozsudku C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci X. H.?. Namietanie, ktorého sa žalovaný dovoláva by v praxi znamenalo prenášanie aktivity na jednotlivca, ktorému bola v dôsledku porušenia povinnosti členského štátu spôsobená škoda. Aj z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že by bolo v rozpore so zásadou efektivity uložiť poškodeným osobám povinnosť systematicky využívať všetky právne prostriedky, ktoré sú im k dispozícii, aj keby to spôsobilo nadmerné ťažkosti, alebo by to od nich nebolo možné rozumne vyžadovať. Aj vzhľadom na postavenie žalobcu ako slabšej strany vo vzťahu k jeho služobnému úradu by navyše takáto aktivita bola úplne zjavne kontraproduktívna a nemala by žiadny efekt, čomu nasvedčuje aj aktuálna obrana žalovaného v tomto konaní. Vyžadovanie takejto podmienky by znamenalo sponchybnenie práva na náhradu škody, ktoré má základ v právnom poriadku Európskej únie a povinnosť členských štátov zabezpečiť jeho dodržiavanie bez toho, aby ho mohli preniesť na jednotlivcov. Samotný rozsudok Súdneho dvora vo veci X. H.? vo veci a právne závery v ňom obsiahnuté, žalobca jednoznačne považuje nielen bez ďalšieho za plne aplikovateľné na posúdenie aj tejto právnej veci, ale z dôvodu precedenčného charakteru rozhodnutí Súdneho dvora má žalobca za to, že je ním súd v tomto konaní priamo viazaný a je povinný vec posúdiť v súlade so závermi tohto rozhodnutia súdneho dvora a nemôže sa od neho odchýliť. Pokiaľ žalovaný namietal, že za konkrétne obdobie so žaloby nevyplýva, či skutočne dochádzalo k prekročeniu maximálneho limitu pracovného času pri referenčnom období 6 mesiacov a že žalobca nezohľadnil v žalobe reálne odpracované hodiny vzhľadom na pohotovosť a nadčasy, alebo dovolenku a práceneschopnosť, žalobca uviedol, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa počtu hodín služobnej pohotovosti, ktorú reálne odslúžil a ktoré mu neboli započítané do služobného pracovného času. Nežaluje teda nemajetkovú ujmu vyčíslenu ako presný počet hodín odpracovaných nad 48 hodín týždenne, ako sa to žalovaný snaží svojou argumentáciou naznačiť. Pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania, toto tvrdenie žalovaného považuje žalobca za účelové a právne nesprávne. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít jednoznačne vyplýva, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje vo všeobecnej vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Cdo/194/2011 zo dňa 27.11.2012 podľa ktorého právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Počiatok plynutia všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Vzhľadom na uvedené žalovaným vznesená námietka premlčania je zjavne nedôvodná a žalobou uplatnený nárok bol uplatnený len v rámci všeobecnej premlčacej doby, nie je teda premlčaný, ani len sčasti. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, žalobca zdôrazňuje, že neexistuje žiadne rozhodnutie súdu, ktorým by súd po vecnom prejednaní žaloby žalobcu - hasiča o zapltenie náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch, zamietol žalobu ako nedôvodnú - inak povedané, vo všetkých prejednávanych prípadoch, ktoré majú obdobný skutkový a právne totožný základ, považovali súdy podané žaloby hasičov za vecne dôvodné a opodstatnené a o danosti nároku ako takého nemali pochybnosti. Je síce pravdou, že súdy rozličným spôsobom posudzovali a priznávali žalobcom výšku nemajetkovej ujmy, avšak žalovaný selektívne poukazuje len na tie súdne rozhodnutia, v ktorých súdy priznávali nižšiu výšku náhrady škody, aj keď z iných dôvodov. Niektoré súdy totiž plne akceptovali určenie výšky nemajetkovej ujmy presne spôsobom, ako si to vyčíslil žalobca v danom prípade. Niektoré súdy výšku nemajetkovej ujmy určili vlastnou úvahou. Nemajetková ujma vznikla žalobcovi v dôsledku straty odpočinku, čo sa prejavilo aj v porušení práva na ochranu súkromného rodinného života a práva na ochranu zdravia, pričom tieto práva boli porušené v dôsledku skutočnosti, že musel tráviť neprimerane dlhý čas v práci, ktorý čas, ak by nebolo porušované ust. čl. 6 písm. b/ smernice mohol tráviť so svojou rodinou, venovať ho svojim záľubám, blízkym, alebo inak podľa svojho rozhodnutia. Podľa judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa priamo škôd vznikajúcich hasičom pre nerešpektovanie maximálnej 48 hodinovej týždennej pracovnej doby podľa smernice, treba pod škodou rozumieť škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený v čl. 6 ods.1 smernice rešpektovaný (bod 59 rozsudku vo veci X. H.?). Odpočinok pracovníka by mal byť dostatočne dlhý a nepretržitý, aby sa zabezpečilo, že v dôsledku vyčerpania nespôsobí úraz sebe, spolupracovníkom, prípadne iným osobám. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nevzniká iba v prípadoch zníženia dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti, ale môže ísť aj o iné vážne následky na osobnostných právach

dotknutého jednotlivca, teda nepochybne aj o odškodnenie porušenia tých práv, ako je v tomto prípade, teda porušenia práva na ochranu zdravia, súkromia a rodinného života. V prípade žalobcu tento počas 3-ročného žalovaného obdobia odpracoval 1 597,97 hodín služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času. Po prepočte na eurá to potom predstavuje náhradu škody vo výške zaokrúhlene 3,14 Eur za každú jednu hodinu, ktorú musel v rozpore so smernicou stráviť v práci a nemohol ju venovať svojej rodine, priateľom, osobným záľubám, regenerácii, či odpočinku. Zdôraznil, že ako hasič v práci denno-denne nasadzuje vlastný život, jeho práca je extrémne fyzicky a psychicky náročná a preto každá jedna hodina, ktorú môže tráviť mimo práce je pre neho nesmierne dôležitá a to aj z hľadiska obnovy fyzických a psychických síl pre zachovanie možnosti vykonávania tejto náročnej práce. Je preto presvedčený, že náhrada škody zodpovedajúca sume 3,14 Eur za každú hodinu porušovania jeho základných práv je z hľadiska elementárnej spravodlivosti sumou minimálne primeranou. Pokiaľ žalovaný namietal výšku náhrady škody, čo do neprimeranosti kedy mal žalovaný uvádzať, že súdy priznávali výšku nemajetkovej ujmy v priemere 2 400 Eur, tu žalobca uvádza, že v predmetných súdnych konaniach sa vychádzalo zo skutkového stavu spravidla v rokoch 2013 až 2017 a teda zo stavu pred mnohými rokmi, kedy aj funkčné platy žalobcov - hasičov boli podstatne nižšie ako v období za ktoré si uplatňuje žalobca nárok (2018 až 2021). Pokiaľ v niektorých rozhodnutiach, na ktoré poukazuje žalovaný neboli priznané čiastočné nároky, bolo to z dôvodu nie toho, žeby sa súdy nestotožnili s vyčíslením nemajetkovej ujmy, ale z toho dôvodu, že došlo čiastočne k premlčaniu nárokov. Pokiaľ by mal súd akceptovať ako primeranú výšku len 2 400 Eur, v prípade žalobcu by potom pripadalo na 1 hodinu len 1,50 Eur, čo žalobca považuje za neprimerane nízku, až dehonestujúcu sumu. V dôsledku porušenia únieového práva stratil tisícky hodín voľného času potrebného na regeneráciu fyzických a psychických síl, rozvíjanie vzťahov s rodinou a priateľmi, či venovaniu sa záľubám, pričom tento stav trvá dlhoročne a je už nezvratiteľný a preto len náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje dostatočné odškodnenie takto vznikutej ujmy. Nerešpektovaním čl. 6 písm. b/ smernice pri rozvrhovaní pracovného času došlo k zásahu do práv žalobcu na vedenie súkromného, rodinného života, ako aj do práv na ochranu zdravia, za ktorý zásah patrí žalobcovi legitímne nárok na primerané odškodnenie. Žalobca má pritom za to, že žalovaná výška nemajetkovej ujmy spĺňa odškodňovaciu funkciu a nie je ani neprimerane vysoká. Námietku žalovaného o miestnej neprislusnosti tunajšieho súdu považoval za nedôvodnú s odkazom na znenie samotnej žaloby. Navrhol vykonať dokazovanie výsluchom svojej osoby.

5. V duplike doručenej tunajšiemu súdu dňa 27.09.2021 žalovaný uviedol, že sa pridriava svojho skoršieho vyjadrenia, najmä pokiaľ ide o výklad pôsobnosti Smernice 2003/88/ES a tiež v tom, že dotknuté predpisy transponovali čl. 6 predmetnej smernice správne že je potrebné rozlišovať medzi škodou a nemajetkovou ujmu.

6. Dňa 29.10.2021 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom obidve sporové strany zotrvali na svojej predošlej argumentácii.

6.1 Žalobca uviedol, že vo všetkých podaniach vyvrátil námietky zo strany žalovaného - tak čo sa týka uplatneného základu nároku, ako aj výšky nároku. Pokiaľ ide o odmeňovanie za neaktívnu pohotovosť, žalobcovi bolo vyplácané 15 %, resp. 30 % a za nariadenú pohotovosť 50 % až 100 %. Ujmu začal žalobca pociťovať už dlhšie, nakoľko nedostával adekvátne zaplatené za nadčasy. Bolo to asi 10 rokov späť, kedy „tlačili“ na veliteľa družstva, aby to riešil s nadriadenými na porade, avšak vždy im bolo povedané, že je to tak v zákone a tým bola vec vybavená. Má manželku, ako aj 2 deti - jedno plnoleté a jedno maloleté. Na úkor práce - keďže musel tráviť viac času v práci - sa im nemohol plnohodnotne venovať. U žalovaného pracoval 23 rokov a celú túto dobu bol u žalovaného rozdeľovaný pracovný čas na 24 hodín výkonu práce a 48 hodín odpočinku. Má aj zdravotné problémy - vysoký krvný tlak a v dôsledku, že mu zistili aneuryzmu, od 01.04.2021 už nemôže vykonávať prácu hasiča. Má za to, že aj výkon jeho povolania mohol prispieť k týmto jeho diagnózam, nakoľko mal málo odpočinku. Jeho práca bola aj psychicky náročná. Pokiaľ ide o čerpanie dovoleniek, fungovalo to tak, že keď chceli dovolenku, v zásade ju nikdy nedostali a naopak im bola určená, keď ju nechceli a to s poukazom na to, že nebolo možné, aby bol na stanici bol plný stav (teda 7 ľudí) - vždy teda 2 ľudia mali čerpať dovolenky. Čo sa týka výšky žalovaného nároku, túto vyvodzoval s prevažujúcej rozhodovacej praxe súdov SR v obdobných veciach. Aj keď je pravda, že súdy rozličným spôsobom určovali a posudzovali výšku tejto nemajetkovej ujmy, priklonil sa k tomu výpočtu, ktorý bol prevažujúci v súdnej praxi a ktorý spĺňa aj satisfakčnú a reparačnú funkciu náhrady škody, aj keď v tomto prípade v podmienkach SR ide o nemajetkovú ujmu. Čo sa týka toho, že za odpracované hodiny služobnej pohotovosti, ktoré žalobca odpracoval a ktoré sa mu nezapočítavali do odpracovaných hodín, žalovaný za tieto hodiny nedostával odmenu ani len vo výške minimálnej hodinovej mzdy pre I. stupeň náročnosti práce. Rovnako tak sa mu za žiadne z týchto tisícky

hodín odpracovaných v rámci služobnej pohotovosti nezapočítavali ani do základu pre výpočet dôchodku a aj z tohto pohľadu potom žalobcovi vznikla ujma v podobe nemajetkovej ujmy. Nejde totiž len o tom, že žalobca pravidelne pracoval nad rámec 48 hodín týždenne, ale aj o to, že žalovaný nesprávne do zákona o Hasičskom a záchrannom zbore prevzal definíciu pojmu „pracovný čas“, kedy do pracovného času umelo a účelovo nezahrňal hasičmi odpracované hodiny služobnej pohotovosti, čiže do zákona nebol správne transponovaný aj pojem samotného pracovného času tak, ako ho definuje Smernica č.200388/ES a aj z tohto pohľadu potom dochádzalo k porušovaniu práv hasičov a k sústavnému vzniku nemajetkovej ujmy na ich strane, a to znamená aj u žalobcu ako bývalého príslušníka Hasičského záchranného zboru.

6.2 Žalovaný poukázal na to, že žalobca si pri výpočte nemajetkovej ujmy v podstatne uplatňuje mzdové nároky na náhradu mzdy. Žalovaný má za to, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné mechanicky vypočítavať. Vstupy pri výpočte nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, tak ako ich uviedol žalobca pri výpočtoch, nie sú správne, nakoľko nie za každý týždeň dochádza k prekročeniu maximálneho 48 hodinového času.

7. Podľa § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z.z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „ZoHaZZ“), služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.

8. Podľa § 86 ods. 2 ZoHaZZ, pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni.

9. Podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ, služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.

10. Podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ, na zabezpečenie nevyhnutných úloh môže služobný úrad v odôvodnených prípadoch nariadiť príslušníkovi služobnú pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času

- a) v mieste vykonávania štátnej služby,
- b) v mieste pobytu alebo na inom dohodnutom mieste,
- c) s možnosťou použitia mobilných prostriedkov spojenia.

11. Podľa § 92 ods. 4 ZoHaZZ, pri nariadenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby alebo na inom určenom mieste musí byť vymedzený priestor na odpočinok.

12. Podľa § 122 ods. 1 ZoHaZZ, ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 1 určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, a 30% z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.

13. Podľa § 122 ods. 2 ZoHaZZ, ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 2 nariadená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada

- a) 50% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak ide o pohotovosť vykonávanú v mieste vykonávania jeho štátnej služby, a 100% z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja,
- b) 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak ide o pohotovosť vykonávanú v mieste jeho pobytu, alebo na inom dohodnutom mieste, a 25% z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja,
- c) 5% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak ide o pohotovosť vykonávanú s možnosťou použitia mobilných prostriedkov spojenia, a 10% z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.

14. Podľa § 122 ods. 3 ZoHaZZ, náhrada za služobnú pohotovosť podľa odsekov 1 a 2 nepatrí za čas, v ktorom došlo počas jej trvania k vykonaniu štátnej služby; takéto vykonávanie štátnej služby je štátnou službou nadčas.

15. Podľa § 12 ods. 6 ZoHaZZ, na právne vzťahy príslušníkov pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahuje Zákonník práce, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon.

16. Podľa § 193 ZoHaZZ, na služobný pomer príslušníkov sa použijú primerane ustanovenia § 39, § 64 ods. 1 písm. a) a c), § 85 a 86, § 88 až 90, § 95, § 98 a 99, § 105, § 109 až 117, § 129 až 132, § 136 až 138, § 141 ods. 2 až 5, § 142 a 143, § 145 až 151, § 152 ods. 1, 2, ods. 4 tretej vety, ods. 5 a 7, § 152a, § 152b, § 157 ods. 1 a 2, § 166 ods. 3, § 177 a 178, § 222, § 230, § 231 ods. 4 a 232 až 240 Zákonníka práce.

17. Podľa § 85 ods. 9 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len ako „Zákonník práce“), priemerný týždenný pracovný čas zamestnanca vrátane práce nadčas nesmie prekročiť 48 hodín.

18. Podľa § 96 ods. 2 Zákonníka práce, čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas.

19. Podľa čl. 36 ods.1 písm. c), d) a e) zákona č. 460/1992 Zb. Ústav SR (ďalej len ako „Ustava SR“), zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä

- ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci (písm. c)),
- najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času (písm. d)),
- primeraný odpočinok po práci (písm. e)).

20. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

21. Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

22. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Obč. Z.“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

23. Podľa § 13 ods. 1 Obč. Z., fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

24. Podľa § 13 ods. 2 Obč. Z., pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

25. Podľa § 13 ods. 3 Obč. Z., výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

26. Podľa § 100 ods. 1 Obč. Z., právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať

27. Podľa § 100 ods. 2 Obč. Z., premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka

28. Podľa § 101 Obč. Z., pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

29. Podľa § 853 ods. 1 Obč. Z., občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

30. Podľa § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“), skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

31. Podľa § 19 písm. b) CSP, popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody.

32. Podľa § 42 CSP, ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

35. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinnými dôkazmi (bod 2 odôvodnenia a bod 3 in fine odôvodnenia).

36. Za nesporné medzi stranami súd považoval najmä to, že :

36.1 žalobca bol od 01.11.1997 do 31.03.2021 v štátnej službe u žalovaného a to ako príslušník HaZZ;

36.2 žalobca za žalované obdobie (marec 2018 až marec 2021) odpracoval 1 597,97 hodín neaktívnej (určenej) pohotovosti podľa § 92 ods.2 písm. a) ZoHaZZ a za tento objem 1 597,97 hodín určenej neaktívnej pohotovosti žalovaný vyplatil žalobcovi podľa § 122 ods.1 ZoHaZZ, za každú hodinu tejto pohotovosti, peňažnú náhradu 15%, resp. 30 % a to v závislosti od toho, či neaktívna pohotovosť pripadla na pracovný deň alebo na deň služobného pokoja.

37. Spornými medzi stranami sporu ostali najmä otázky :

37.1 či (nie)je tunajší súd miestne príslušným na prejednanie veci;

37.2 či (nie)je žalovaný pasívne vecne legitimovaný v tomto spore;

37.3 či sa čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES (ne)vzťahuje na služobný pomer žalobcu ako príslušníka HaZZ;

37.4 či sa žalobcovi (ne)podarilo preukázať, že by štát neprebral Smernicu 2003/88/ES do ZoHaZZ správne;

37.5 či žalobca skutočne pracoval nad limit 48 hodín týždenného priemerného pracovného času za rozhodné obdobie (marec 2018 až marec 2021);

37.6 či (nie)je daný základ nároku a či vzniklo právo žalobcovi požadovať nemajetkovú ujmu a to v kontexte toho, či došlo, alebo nedošlo zo strany žalovaného k porušeniu čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES;

37.7 či (ne)možno výkon neaktívnej služobnej pohotovosti započítavať do odpracovaného služobného času a či žalobca (ne)musí byť bdely a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti;

37.8 či (ne)mal žalobca povinnosť upozorniť nadriadeného na porušovanie jeho práv a na to, že mu vzniká ujma a či (ne)mal povinnosť žiadať, aby mu zo strany žalovaného nebola určovaná pohotovosť z dôvodov, ktoré v žalobe uvádza a teda či žalobca prejavil primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu, alebo obmedziť jej rozsah a či včas využil všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu;

37.9 či (nie)je výška uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy primeraná;

37.10 či sa právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy (ne)premičuje v 2-ročnej lehote a či (nie)je právo žalobcu premičané.

38. V súvislosti s dokazovaním a s právnym posúdením veci súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.

11. 2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011). Súd sa preto zamerá pri dokazovaní a pri právnom posúdení veci len na tie dôkazy a len na tie skutkové tvrdenia, ktoré medzi stranami boli sporné a súčasne ktoré mali relevanciu k meritu prejednávanej veci (t.z. otázka existencie práva žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a jej výšky).

39. (k bodu 37.1) Pokiaľ žalovaný namietal miestnu nepríslušnosť tunajšieho súdu, túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú a v zmysle § 42 CSP na ňu neprihliadol, keďže je zjavné, že ku konaniu (skutočnosti), ktorým došlo k porušeniu konkrétnych práv žalobcu a ktoré zakladá uplatňovaný nárok žalobcu, je miesto výkonu jeho stálej služobnej činnosti (Detva, v územnom obvode Okresného súdu Zvolen), kde vznikli a prejavili sa aj následky škody vo forme nemajetkovej ujmy. S poukazom na ust. 19 písm. b) CSP je tak miestna príslušnosť tunajšieho súdu daná. Súd sa takisto zaoberal aj otázkou jeho právomoci vo veci konať a rozhodnúť a dospel k záveru, že jeho právomoc je daná, keďže neexistuje žiadny iný orgán disponujúci kompetenciou na rozhodnutie o práve žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu za porušenie práva EÚ.

40. (k bodu 37.2) Žalovaný namietal nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore. V zmysle článku 7 ods. 2 a 5 Ústavy SR, článku 144 Ústavy SR a tiež článku 3 CSP, je súd viazaný medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Vzťah Únievého a vnútroštátneho práva sa riadi zásadou prednosti a priameho účinku a tiež povinnosťou vnútroštátnych orgánov aplikovať normy komunitárneho práva ex officio. Judikatúra Súdneho dvora EÚ vo veci zodpovednosti členských štátov za porušenie práva Únie je založená na zásade pacta sunt servanda, vyjadrená v článku 10 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, podľa ktorého sú členské štáty povinné prijať všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie plnenia záväzkov vyplývajúcich im zo zmluvy, alebo z činnosti spoločenstva a zdržať sa akýchkoľvek opatrení, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov zmluvy alebo ohroziť reálny účinok komunitárneho práva. Predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle judikatúry ESD vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu a ide o prípady porušenia práva Únie členským štátom pre absentujúcu alebo nesprávnu transpozíciu smerníc. V tejto súvislosti súd konštatuje, že právne akty Európskej Únie sú uvedené v článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Medzi tieto akty patria nariadenia, smernice, rozhodnutia, odporúčania a stanoviská. Smernice sú osobitosťou práva Európskej Únie, nakoľko sú záväzné pre členské štáty vzhľadom na dosiahnutý výsledok, pričom forma a metóda dosiahnutia daného výsledku sa ponecháva na členské štáty - smernica je záväzná pre členské štáty, ktorým je určená, pokiaľ ide o cieľ, ktorý sa má dosiahnuť. Štátnym orgánom však je ponechaná voľba formy a prostriedkov. Vnútroštátni zákonodarcovia musia do vnútroštátneho práva prijať transponujúci právny akt (vnútroštátne vykonávacie opatrenie), ktorým sa vnútroštátne právne predpisy prispôbia cieľom stanoveným v smernici. Prijatím novej smernice vzniknú dotknutým členským štátom dve povinnosti (1.) implementovať smernicu včas, t. j. v lehote určenej priamo v smernici, resp. do 20 dní odo dňa jej zverejnenia v Úradnom vestníku a (2.) implementovať smernicu správne. Smernice v zásade nemajú priamy účinok, avšak Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že určité opatrenia stanovené smernicou môžu mať vo výnimočných prípadoch priamy účinok na členský štát aj vtedy, ak tento ešte neprijal transponujúci právny akt v prípadoch, keď (a) smernica nebola transponovaná do vnútroštátneho práva alebo bola transponovaná nesprávne, (b) ustanovenia smernice sú imperatívne a dostatočne jasné a presné a (c) ustanoveniami smernice sa priznávajú práva jednotlivcom. Doktrína priamej účinnosti smerníc je teda produktom Súdneho dvora EÚ - vznikla z viacerých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ (napr. Rozhodnutia Súdneho dvora vo veci M. F.; vo veci C 152/84 V. M.. B. P. B.-G. S. P. S. P.; vo veci C 8/81 Becker; vo veci C 148/78, W. V. M.. C. T.) a bola vytvorená s cieľom vyriešiť situáciu, keď členský štát neimplementoval smernicu v určenej lehote resp. určeným spôsobom a zároveň sú splnené štyri podmienky na priznanie priamej účinnosti, a to (a) jasný, presný a dostatočne určitý záväzok obsiahnutý v smernici, (b) nepodmienený záväzok, (c) uplynutie lehoty na transpozíciu smernice do vnútroštátneho poriadku a (d) nejde o záväzok, ktorý priamo ukladá povinnosť jednotlivcovi (naopak, priznáva mu nejaké právo). Pri splnení týchto požiadaviek sa môžu jednotlivci odvolať na ustanovenia smernice pred orgánom verejnej moci. Súdny dvor EÚ judikoval, že znením smerníc nie sú viazané len vnútroštátne súdy, ale aj ostatné orgány verejnej moci, ako aj iné verejné orgány. Cieľ smerníc je záväzný pre všetky orgány, ktoré sú na základe rozhodnutia štátu zodpovedné za poskytovanie verejných služieb a ktoré majú na tento účel určité osobitné právomoci, ktoré sú nad rámec pravidiel medzi jednotlivcami. Podľa judikatúry Súdneho dvora (vec H., spoločné veci C-6/90 a C-9/90) má jednotlivec nárok na náhradu škody od členského štátu, ktorý nedodržiava právne predpisy Únie. Pokiaľ ide o netransponovanú

smernicu alebo nedostatočne transponovanú smernicu, takéto odvolanie (na ustanovenie smernice) je možné, ak: (I.) cieľom smernice je priznať práva jednotlivcom, (II.) obsah práv je možné určiť na základe ustanovení smernice a (III.) existuje kauzálne prepojenie medzi nesplnením povinnosti transponovať smernicu a škodou spôsobenou poškodenej strane. Pri dokazovaní zodpovednosti členského štátu pochybenie z jeho strany nemusí byť preukázateľné. Je ďalej potrebné uviesť, že Súdny dvor EÚ judikoval, že článok 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES má priamy účinok, nakoľko priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Únie (ktoré sú mu pripísateľné), súčasťou systému zmlúv, na ktorých je Únia založená. Táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva Únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora môže náhradu škody spôsobenej jednotlivcovi zabezpečiť nielen verejnoprávny subjekt, ale aj štát, t.z. že právo Únie nebráni tomu, aby mohla zodpovednosť verejnoprávneho subjektu za škodu spôsobenú jednotlivcovi vzniknúť popri zodpovednosti, ktorú má samotný členský štát. V danom prípade ide o objektívnu a absolútnu zodpovednosť štátu, ktorá tu existuje bez ohľadu na to, ktorý konkrétny verejný orgán sa porušení práva Únie dopustil, resp. ktorý z orgánov by mal povinnosť škodu podľa vnútroštátnych noriem nahradiť. Aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že žalovaný je v spore pasívne vecne legitimovaný - pasívne vecne legitimovaným subjektom v danom spore je Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR ako orgán, do pôsobnosti ktorého spadá aj Hasičský a záchranný zbor (§ 11 písm. c/ zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii a činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy), ktorého príslušníkom je a bol žalobca v rozhodnej dobe, pričom SR je súčasne garantom právnej úpravy vymedzenej ZoHaZZ. Ministerstvo vnútra SR súčasne predstavuje garanta riadnej transpozície smernice Európskej únie do slovenského právneho poriadku ako zástupca Slovenskej republiky.

41. (k bodu 37.3) Žalovaný ďalej namietal, že čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES sa nevzťahuje na služobný pomer žalobcu ako príslušníka HaZZ a to s poukazom na to, že príslušníci HaZZ sa podieľajú (aj) na plnení úloh civilnej ochrany. Smernica 2003/88/ES definuje svoj rozsah pôsobnosti na všetky odvetvia a činnosti - verejné i súkromné, pričom výslovne odkazuje na čl. 2 Smernice 89/391/EHS. Ako vyplýva z ods. 2 prvého pododseku článku 2, predmetná smernica sa neuplatňuje tam, kde sú nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, napríklad v oblasti služieb civilnej ochrany. V prejednávanej spore sa na činnosť vykonávanú žalobcom v rámci služobného pomeru táto výnimka nevzťahuje. Je potrebné poukázať na cieľ súvisiacej Smernice 89/391/EHS, ktorý je zameraný na podporu zlepšenia bezpečnosti, ochrany zdravia pracovníkov pri práci. Aj zo znenia čl. 2 ods.1 tejto smernice vyplýva, že rozsah pôsobnosti je nutné chápať širšie. Výnimky z pôsobnosti uvedené v čl. 2 ods. 2 v prvom pododseku je potrebné vykladať zužujúco. Čl. 2 ods. 2 prvý pododsek Smernice 89/391/EHS nevylučuje z pôsobnosti smernice služby civilnej ochrany ako takej, ale len určité osobitné činnosti týchto služieb, ak charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti odporujú použitiu ust. tejto smernice. Táto výnimka zo široko vymedzeného rozsahu pôsobnosti Smernice 89/391/EHS sa musí vykladať tak, že jej rozsah pôsobnosti sa obmedzuje na prípady nevyhnutnej ochrany záujmov, napríklad v prípade katastrofy, pre ktorú je typické, že nie je možné rozvrhnúť pracovný čas pre zásahové a záchranné tímy. Aj keď služba žalobcu okrem plnenia úloh pri zdolávaní požiarov zahŕňa aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva, najmä pri poskytovaní priameho výkonu záchranných činností, pri haváriách, živelných pohromách a iných mimoriadnych udalostiach, a teda musí čeliť udalostiam, ktoré prirodzene nemožno predvídať, tak za obvyklých podmienok činnosti s ňou spojené možno vopred plánovať, vrátane pracovného času jej personálu v súlade s úlohami, ktoré boli na ňu prenesené. Táto služba sa teda nevyznačuje žiadnymi osobitosťami, ktoré by odporovali použitiu právnych noriem spoločenstva v oblasti ochrany bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov, takže sa na ňu nevzťahuje vylúčenie z pôsobnosti uvedenej v čl. 2 ods. 2 v prvom pododseku smernice - naopak sa na ňu použije táto smernica. Tento záver potvrdzuje aj skutočnosť, že hoci zákonodarca spoločenstva vychádzal zo zásady použiteľnosti Smernice 2003/88/ES na takéto činnosti, súčasne dal možnosť členským štátom odchyliť sa za určitých podmienok od jednotlivých ustanovení Smernice (čl. 17), avšak podľa článku 17 ods.3 písm. b/, 3 (i) Smernice 2003/89/ES sa uvádza, že v súlade s ods. 2 tohto článku sa môžu vykonať odchýlky len od článkov 3,4,5,8 a 16, avšak odchýlku od čl. 6 Smernica nepripúšťa. Zo záverov uznesenia Súdneho dvora C-52/04 W. F. H. S. vyplýva, že článok 2 smernice Rady 89/391/EHS, ako aj článok 1 ods.3 smernice Rady 2003/88/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že činnosti vykonávané zásahovými silami takej verejnej požiarnej služby ako je verejná služba, o ktorú

ide vo veci samej, obvykle patria do pôsobnosti uvedených smerníc takže článok 6 bod 2 smernice v zásade bráni prekročeniu maximálnej hranice 48 hodín určenej ako maximálny týždenný pracovný čas vzťahujúci sa aj na služby hliadky. Jeho prekročenie je však možné v prípade výnimočných okolností takej závažnosti a rozsahu ako je napríklad katastrofa. V tomto prípade sa predmetná smernica musí uplatňovať na činnosti hasičskej služby, aj keď tieto činnosti zásahovej sily v teréne vykonávajú bez ohľadu na to, či sú zamerané na boj proti požiarom, alebo poskytnutie pomoci iným spôsobom ak sú vykonávané za obvyklých podmienok, v súlade s poslaním, ktoré bolo zverené príslušnej službe, a to aj vtedy keď zásahy, ktoré môžu byť spojené s týmito činnosťami sú vzhľadom na svoju povahu nepredvídateľné a môžu vystaviť pracovníkov ktorí ich vykonávajú určitému riziku, pokiaľ ide o ich bezpečnosť a/alebo zdravie. Je tak potrebné prijať záver, že v danom prípade služobná činnosť žalobcu patrí do pôsobnosti Smernice 2003/88/ES.

42. (k bodom 37.4 a 37.7) Žalovaný ďalej argumentoval tým (a), že sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že by štát neprebral Smernicu 2003/88/ES do ZoHaZZ správne a (b) že nemožno výkon neaktívnej služobnej pohotovosti započítavať do odpracovaného služobného času. ZoHaZZ definuje len pojmy „týždenný služobný čas“ (§ 85), „nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas“ (§ 86), „prestávky štátnej služby“ (§ 87), „nepretržitý odpočinok medzi služobnými dňami“ (§ 88), „dĺžka nepretržitého odpočinku v týždni“ (§ 89), „dni služobného pokoja“ (§ 90), „štátna služba nadčas“ (§ 91), „služobná pohotovosť v štátnej službe“ (§ 92) a „dovolenka“ (§ 93). Na prvý pohľad sa javí, že vnútroštátna právna úprava ZoHaZZ je v súlade s právom Únie, nakoľko podľa prílohy č. 4/ bod 6/ ZoHaZZ do jeho znenia bola Smernica 2003/88/ES prebratá a podľa § 193 ZoHaZZ sa na služobný pomer príslušníkov použijú primerane i.a. aj ustanovenia § 85 Zákonníka práce (podľa § 85 ods. 9 Zákonníka práce priemerný týždenný pracovný čas zamestnanca vrátane práce nadčas nesmie prekročiť 48 hodín). Zákonník práce však explicitne v ust. § 96 ods. 2 uvádza, že čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas. Oproti tomu, z vyššie citovaných ustanovení HaZZ nevyplýva, žeby služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná na súčasť ich služobného času, a práve v tom spočíva rozpor s právom Európskej únie. ZoHaZZ totiž v zmysle jeho § 12 ods. 6 umožňuje aplikovať Zákonník práce na právne vzťahy príslušníkov zboru pri vykonávaní štátnej služby len ak to výslovne ustanovuje tento zákon (ZoHaZZ), pričom v § 193 ZoHaZZ (ktorý uvádza, ktoré ustanovenia Zákonníka práce sa na právne vzťahy hasičov vzťahujú) nie je odkaz na spomínané ust. § 96 ods. 2 Zákonníka práce. Žalovaný pritom argumentuje tým, že nemožno výkon neaktívnej služobnej pohotovosti započítavať do odpracovaného služobného času. Podľa čl. 2 ods. 1 a ods. 2 Smernice 2003/88/ES, pracovný čas je akýkoľvek čas počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti. Čas odpočinku je potom akýkoľvek pracovný čas, ktorý nie je pracovným časom. Súdny dvor opakovane zdôraznil vo svojej judikatúre, že rozlišovanie je binárne, buď je určitý čas pracovným časom, alebo pracovným časom nie je. Súdny dvor v rozsudku vo veci C-518/15 M. F. N. zdôraznil, že členské štáty sa nemôžu, pokiaľ ide o určité kategórie hasičov prijatých do verejných hasičských služieb, odchýliť od súboru povinností vyplývajúcich z ustanovení smernice, vrátane pojmov - pracovný čas a čas odpočinku. Smernica neumožňuje ani to, aby členské štáty ponechali v platnosti, alebo prijali inú definíciu pojmu pracovný čas, ako je definícia uvedená v Smernici. V zmysle rozsudku Súdneho dvora z 03.10.2000 vo veci B. (C-303/98) a podobne z rozsudku Súdneho dvora z 09.09.2003, H.(C-151/02) vyplýva jednoznačne, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku je súčasťou pojmu pracovný čas v zmysle smernice. Súdny dvor prezentoval názor, že otázka, ktorá súvisí s pojmom pracovný čas v zmysle Smernice 2003/88/ES, neponecháva priestor na akékoľvek rozumné pochybnosti a prijal uznesenie vo veci W. F. H. S., v ktorom rozhodol, že činnosti vykonávané zásahovými službami verejnej hasičskej služby (okrem výnimočných okolností ako v prípade katastrofy) patria do rozsahu pôsobnosti Smernice, takže čl. 6 písm. b/ predmetnej smernice 2003/88/ES v zásade bráni prekročeniu 48 hodinovej hranice stanovenej pre maximálny týždenný pracovný čas vrátane zásahových služieb. Čl. 6 písm. b/ smernice predstavuje pravidlo sociálneho práva únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas v súvislosti, s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa tak nadčasy, ako aj pracovnú pohotovosť a od ktorej sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť pokiaľ ide o také činnosti ako je činnosť hasičov, hoci by k tomu došlo len prostredníctvom súhlasu dotknutého pracovníka. Súdny dvor pritom viackrát rozhodol, že členské štáty nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti čl. 6 písm. b/ smernice tak, že uplatnenie tohto nároku

pracovníkov na to, aby priemerný týždenný pracovný čas nepresahoval túto maximálnu hranicu, budú viazať na nejakú podmienku, alebo ho určitým spôsobom obmedzia. Na základe vyššie uvedeného je potom potrebné vyvodit' záver, že vnútroštátna právna úprava (ZoHaZZ) umožňuje žalovanému ako zamestnávateľovi rozvrhnúť žalobcovi - príslušníkovi HaZZ služobný (pracovný) čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu stanovenú v čl. 6 písm. b/ predmetnej smernice. Je potrebné zdôrazniť, že povinnosť členských štátov vyplývajúca zo Smernice 2003/88/ES, ktorou je dosiahnuť výsledok stanovený Smernicou 2003/88/ES, ako aj povinnosť prijať všetky opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie splnenia tejto povinnosti, sa vzťahuje na všetky orgány členských štátov. Slovenská republika ako členský štát Európskej únie v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov - konkrétne v danom prípade príslušníkov HaZZ - neprijala doposiaľ opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času, stanovená v čl. 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES. Argumentácia žalovaného v tom smere, že počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti nemusí byť žalobca bdely a aktívny a že má k dispozícii miesto na oddych (odpočinok), a teda že žalobca v prípade, ak nie je nariadený služobný zásah, môže odpočívať, alebo sa venovať inej činnosti je v tejto súvislosti bez právneho významu - podľa judikatúry Súdneho dvora sa za súčasť pracovného času považuje všetok čas, ktorý žalobca trávi v mieste výkonu práce a je k dispozícii svojmu zamestnávateľovi - v danom prípade žalobca počas pohotovosti musí byť v budove hasičskej stanice a túto nemôže opustiť a musí byť pripravený do 1 minúty od ohlásenia vykonať výjazd. Dokonca aj čas pracovnej pohotovosti strávený v domácom prostredí, na telefóne, teda aj čas strávený mimo priestorov zamestnávateľa, jednoznačne predstavuje pracovný čas, nakoľko pracovník musí byť neustále k dispozícii svojmu zamestnávateľovi a musí byť zastihnuteľný a jeho sloboda pohybu a jeho sloboda organizovať si vlastný program je preto výrazne obmedzená.

43. (k bodom 37.5 a 37.6) Súd sa ďalej zaoberal otázkami, či (a) žalobca skutočne pracoval nad limit 48 hodín týždenného priemerného pracovného času za rozhodné obdobie (marec 2018 až marec 2021) a (b) či tak je daný základ nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku porušenia jeho práva plynúceho z čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES. Súdny dvor opakovane judikoval, že poškodení jednotlivci majú právo na náhradu škody keď sú splnené 3 podmienky: (1.) cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné; (2.) existencia škody a (3.) priama príčinná súvislosť medzi porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom.

43.1 Pokiaľ ide o prvú podmienku, súd konštatuje, že v prejednávanej veci je splnená, nakoľko čl. 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom stanoviť 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, pričom je výslovne uvedené, že táto hranica zahŕňa aj nadčasy, pričom v prípade neprebratia článku 22 ods. 1 tejto smernice do vnútroštátneho práva sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť pokiaľ ide o také činnosti ako je aj činnosť hasičov o ktorú ide vo veci samej. Súčasne podľa judikatúry Súdneho dvora ide o dostatočne závažné porušenie práva únie - v každom prípade je porušenie práva Únie dostatočne závažné, pokiaľ je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora v danej oblasti.

43.2 Čo sa týka druhej podmienky (existencia škody) a tretej podmienky (príčinná súvislosť), Smernica 2003/88/ES neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého by sa mala uprednostňovať niektorá z foriem náhrady škody, nakoľko neobsahuje nijaké ustanovenia týkajúce sa náhrady škody vzniknutej porušením jej ustanovení. Avšak podľa európskej judikatúry náhrada škody spôsobenej jednotlivcom porušením práva Únie musí byť primeraná vzniknutej škode aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu jeho práv. Je potom na vnútroštátnom práve členských štátov, aby pri dodržaní zásady rovnocennosti a efektivity určili, či sa náhrada škody musí poskytnúť vo forme udelenia dodatočného náhradného voľna, alebo vo forme finančného odškodnenia a aby definovali pravidlá týkajúce sa spôsobu výpočtu tejto náhrady. V posudzovanej veci dospel súd k záveru, že je potrebné stotožniť sa s argumentáciou žalobcu, že nerešpektovaním čl. 6 písm. b) Smernice (pozn. súdu - avšak len v rozsahu prekročenia limitu 48 hodín priemerného týždenného pracovného času) mu vznikla nemajetková ujma, ktorú je možné analogicky (pozn. súdu - § 853 Obč. Z.) posudzovať podľa zásad upravených v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, vzťahujúcich sa na právo na ochranu osobnosti. Podľa Článku 36 ods. 1 písm. c), d) a e) Ústavy SR majú mať zamestnanci (teda aj žalobca) právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky a zákon (v danom prípade ZoHaZZ) im má zabezpečiť i.a. ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času a primeraný odpočinok po práci (obdobne v zmysle čl. 40 Ústavy SR má každý právo na ochranu zdravia). V oblasti pracovnoprávnej je právo na ochranu zdravia zabezpečované predovšetkým zavádzaním takých opatrení, ako je organizácia pracovného

času a odpočinku. Každý má pritom právo na odpočinok a zotavenie vrátane rozumného vymedzenia pracovného času a pravidelne platenej dovolenky tak, ako to je zakotvené aj v článku 24 Všeobecnej deklarácie ľudských práv. Samotná Smernica 2003/88/ES, ako aj Smernica 89/391/EHS vychádzali z faktu, že ešte je stále príliš vysoký výskyt pracovných úrazov a chorôb z povolania a preto sa musia bezodkladne zaviesť, resp. zlepšiť preventívne opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov a tento cieľ sa nemá podriaďovať ekonomickým úvahám. Všetci pracovníci majú mať primeranú dobu odpočinku a všetkým pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. Na základe uvedeného je potom potrebné zaviesť maximálnu hranicu týždenného času.

43.3 Po vykonanom dokazovaní (bod 45 až 48 odôvodnenia) dospel súd k záveru, že k prekročeniu maximálneho limitu 48-hodín priemerného pracovného týždňa u žalobcu v rozhodnom období (marec 2018-marec 2021) došlo (pozn. súdu - aj keď nie v takom rozsahu, ako to tvrdil žalobca). Súd vzhľadom na uvedené potom konštatuje, že žalobcovi v príčinnej súvislosti nerešpektovania čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES zo strany žalovaného vznikla nemajetková ujma, nakoľko došlo (dlhodobo) k porušovaniu jeho základných osobnostných práv - práva na ochranu zdravia, práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, práva na primeraný odpočinok po práci ako aj práva na vedenie súkromného rodinného života. V zmysle § 13 Občianskeho zákonníka môže poškodená osoba požadovať okrem resp. popri morálnej satisfakcii aj peňažnú satisfakciu a to tam, kde by sa satisfakcia morálna nejavila ako postačujúca. V prejednávanej veci, ktorá vychádza z tej skutočnosti, že SR neprijala takú vnútroštátnu úpravu, aby bolo transformované ustanovenie smernice, najmä pokiaľ ide o článok 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES do vnútroštátneho poriadku, je potrebné dospieť k záveru, že žaloba na upustenie od neoprávneného zásahu, ako aj žaloba na odstránenie trvajúcich následkov nie je na mieste, vzhľadom na subjekt zodpovednosti za neoprávnený zásah (štát) a vzhľadom na dĺžku trvania neoprávnených zásahov zo strany žalovaného do práv žalobcu. Rovnako tak preto neprichádza do úvahy ani morálna satisfakcia, ktorou sa podľa súdnej praxe rozumie predovšetkým ospravedlnenie. Tieto prostriedky nápravy za uvedených okolností strácajú svoju účinnosť a funkčnosť a v takom prípade súdna prax nevyklučuje možnosť bez ďalšieho uplatniť finančné zadostučinenie. Samotné ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka uvádza pritom možnosti domáhať sa peňažného zadostučinenia len príkladmo a podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov obdobnej závažnosti, kedy bude len morálne zadostučinenie nepostačujúce. Pokiaľ sú splnené všetky 3 podmienky (pozn. súdu - a to platí aj vo vzťahu k namietanému nedostatku vecnej pasívnej legitímácie štátu), štát musí s výhradou nároku náhrady škody, ktorá má základ priamo v práve v Únie, napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva, upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu, pričom podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách nemôžu byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti, alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). V danom prípade sa žalobca - ako príslušník HaZZ, ktorého služby spadajú do verejného sektora - pokiaľ skutočne odpracoval v priemere dlhší týždenný pracovný čas, ako je limit stanovený v čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES, potom môže dovoľávať práva Únie na vyhovenie zodpovednosti orgánov dotknutého členského štátu s cieľom získať náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku porušenia tohto ustanovenia.

43.4 V danej veci je tiež podstatnou tá skutočnosť, že právo žalobcu na primeraný odpočinok po vykonanej práci je permanentne - niekoľko rokov porušované, pričom povaha výkonu práce žalobcu je veľmi psychicky ako aj fyzicky náročná, neraz si vyžaduje aj nasadenie vlastného života a preto je nesmierne dôležité, aby žalobca mal možnosť si po vykonanej práci si aj primerane odpočínúť, venovať sa svojim záľubám, rodine a iným aktivitám.

43.5 Na základe skutočností vyššie uvedených dospel súd k záveru, že základ nároku žalobcu je tak daný. V dôsledku nerešpektovania čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES pri rozvrhovaní pracovného času prišiel žalobca o veľký počet hodín voľného času, ktoré by inak venoval rozvíjaniu osobných, rodinných a priateľských vzťahov, ako aj fyzickej a psychickej relaxácii, čím došlo k zásahu do jeho osobnostných práv (práva na ochranu zdravia, práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, práva na primeraný odpočinok po práci a práva na vedenie súkromného rodinného života) za čo mu nepochybne patrí nárok na primerané odškodnenie. Samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením a práve peňažná náhrada sa javí ako spôsobilá forma odškodnenia takejto vzniknutej ujmy.

44. (k bodu 37.8) Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca mal povinnosť upozorniť nadriadeného na porušovanie jeho práv a na to, že mu vzniká ujma a že mal povinnosť žiadať, aby mu zo strany žalovaného nebola určovaná pohotovosť z dôvodov, ktoré v žalobe uvádza a teda že žalobca neprejavil primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu, alebo obmedziť jej rozsah a že včas nevyužil všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu, a to s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci A. F. W., súd poukazuje na neskoršiu judikatúru Súdneho dvora, najmä na už spomínaný rozsudok vo veci X. H.?, v zmysle záverov ktorého by bolo v rozpore so zásadou efektivity uložiť poškodeným osobám povinnosť systematicky využívať všetky právne prostriedky, ktoré sú im k dispozícii aj keď by to spôsobilo nadmerné ťažkosti alebo by to od nich nebolo možné rozumne vyžadovať. Vzhľadom na slabšie postavenie zamestnanca by mohol byť pracovník odradený od otvoreného uplatňovania svojich práv voči zamestnávateľovi, keďže uplatňovanie týchto práv ho môže vystaviť opatreniam zamestnávateľa, ktoré môžu mať vplyv na pracovnoprávny vzťah v neprospech tohto pracovníka. V prípade porušenia ustanovenia práva Únie s priamym účinkom zo strany zamestnávateľa vo verejnom sektore vyžadovanie splnenia podmienky, aby dotknutí pracovníci najprv požadovali svojho zamestnávateľa o skončenie porušovania práva Únie na účely získania náhrady škody vzniknutej v dôsledku tohto porušenia, by malo za následok, že orgánom dotknutého členského štátu by sa umožnilo, aby bola povinnosť dbať o dodržiavanie takýchto noriem systematicky prenášané na jednotlivca, čím sa týmto orgánom môže umožniť, aby boli v prípade nepodania takejto žiadosti vyňaté z ich dodržiavania. Vyžadovanie takejto podmienky by znamenalo sponchybnenie práva na náhradu škody, ktoré má základ v právnom poriadku EÚ a povinnosti členských štátov zabezpečiť jeho dodržiavanie bez toho, aby ju mohli preniesť na jednotlivcov. Čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES teda nevyžaduje, aby dotknutí pracovníci požiadali svojho zamestnávateľa o dodržiavanie minimálnych požiadaviek upravených predmetným ustanovením smernice. Nemožno preto považovať za primerané požadovať od žalobcu, ktorému vznikla ujma z dôvodu, že jeho zamestnávateľ porušil práva priznané čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES, aby na účely uplatnenia nároku na získanie náhrady tejto ujmy najprv vyvíjal iniciatívu vo vzťahu k tomuto zamestnávateľovi. Z rovnakých dôvodov je potom bez právneho významu argumentácia žalovaného v tom smere, ak poukazuje na ustanovenia kolektívnych zmlúv či pokynov Prezidenta HaZZ. Súd tiež konštatuje, že z výpovede žalobcu vyplýva, že spoločne s kolegami upozorňovali ich nadriadeného na problém nedodržiavania maximálneho pracovného času, ktorý ich však vždy odkázal na zákonné znenie (pozn. súdu- súdu je známe z jeho činnosti, že obdobne tak vypovedajú aj ostatní hasiči z Detvy, ktorí sa na tunajšom súde taktiež domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy). Nie je tak možné ani prijať argumentáciu žalovaného, že žalobca nevyňaložil žiadnu snahu o odstránenie škodlivých následkov.

45. (k bodom 37.9 a 37.5) Žalovaný ďalej namietal, že výška uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy je neprimeraná.

45.1 Pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je súd viazaný len v tom smere, že má posúdiť primeranosť uplatňovanej výšky náhrady ujmy, ktorú v dôsledku nesprávnej implementácie normy Európskej únie žalobca utrpel. Spôsob určenia resp. posudzovania výšky je na úvahe súdu. Slovenská právna úprava odlišuje medzi právom na ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Obč. Z.) a právom na náhradu škody (§ 415 a nasl. Obč. Z.), nakoľko je medzi pojmová i obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo, rýdzo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Právo na náhradu škody patrí tak fyzickej, ako aj právnickej osobe a nemá povahu absolútnu, ale len povahu relatívnu a majetkovú. Zásadný rozdiel je aj medzi odškodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody ako majetkovej ujmy, ktorý spočíva v tom, že pri určení nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať a nemožno zistiť presne skutočnú ujmu, ktorú však v prípade náhrady škody treba presne uviesť a preukázať (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. apríla 2011, sp.zn. 4Cdo 168/2009).

45.2 V zmysle nálezu Ústavného súdu III. Ús 288/2017 z 05.12.2017, pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako, a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.“ Ústavný súd skonštatoval, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, na druhej strane však táto úvaha neznamena priestor na svojvôľu, či arbitrárnosť. Príslušný súd musí uskutočniť dokazovanie a následne na základe z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdiť, či táto ujma vznikla a ako bola závažná. Jej vznik pritom musí tvrdiť a doložiť navrhovateľ, ktorý nesie dôkazné bremeno. Príslušné závery súdu musia byť riadne odôvodnené a musia spočívať na logických a legitímnych faktoch.

45.3 Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2008, sp.zn. 5 Cdo 126/2007, súd pri úvahách o tom, či je namieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliada aj na iné kritéria, ako sú kritéria uvedené v § 13 ods. 2 Obč. Z. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch zákon ponecháva na voľnej úvahe súdu - ten však musí hodnotiť tak jednotlivé okolnosti, ako aj celkovú povahu konkrétneho prípadu. Určiť konkrétne pravidlá hodnotenia je takmer nemožné vzhľadom na rozdielnosť toho - ktorého konkrétneho prípadu a vzhľadom na povahu osobnostného práva, ochrany ktorého sa fyzická osoba domáha.

45.4 Cieľom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je len určitá satisfakcia za spôsobený zásah do súkromného a rodinného života fyzickej osoby a nemôže na strane žiadateľa slúžiť na neprípustné obohacovanie a na druhej strane nemôže mať likvidačný charakter voči tomu, kto je na zaplatenie nemajetkovej ujmy zaviazaný (Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 25. septembra 2013, sp.zn. 25 Co 18/2013).

45.5 Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je zo zákona na voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť odôvodnená a musí mať základ v zistenom skutkovom stave. Nevyhnutné je zohľadniť aj samotný účel náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý v rámci primeraného zadosťučinenia konania o ochrane osobnosti sleduje predovšetkým funkciu satisfakčnú, pretože rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne kvantifikovať a vyčíslieť. Nemajetková ujma, ktorá vznikla porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom slova zmysle ani odškodniť nedá a je možné za ňu poskytnúť len satisfakciu (Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 2. októbra 2013, sp.zn. 9 Co 330/2012).

46. Nakoľko žalovaný (okrem základu nároku) namietal aj výšku nároku žalobcu (predovšetkým z dôvodu neprímeranosti ako aj z dôvodu, že žalobca nezohľadnil reálne odpracované hodiny vzhľadom na pohotovosť a nadčasy, alebo dovolenku a práceneschopnosť, počas ktorých žalobca reálne nebol k dispozícii zamestnávateľovi a že nie všetky hodiny odpracovanej pohotovosti sú hodinami nad maximálny limit pracovného času), súd sa - aj s poukazom na vyššie uvedenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít SR - musel pri vykonaní dokazovania zaoberať primeranosťou požadovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pričom musel zisťovať, či okrem (základu) nároku má aj žalobcom požadovaná výška náhrady nemajetkovej základ v zistenom skutkovom stave.

46.1 V tejto súvislosti súd konštatuje, že žalobca si pri odôvodnení výšky nároku v priebehu sporu odporoval. Na jednej strane v žalobe (na čl. 10 p.v.a tiež čl. 9) uviedol, že „Hodiny, ktoré som odpracoval nad limit maximálneho priemerného týždenného pracovného času je možné analogicky posúdiť ako odpracovanie mimo rozvrhnutia služobného času....“, na druhej strane v replike (čl.213 p.v.) už uvádza, že „podanou žalobou sa domáham náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy podľa počtu hodín odslúženej pohotovosti, ktoré som reálne odslúžil a ktoré mi neboli započítané do služobného (pracovného) času. Nežalujem teda nemajetkovú ujmu vyčíslenú za presný počet hodín odpracovaných nad 48 hodín týždenne.“ V ďalšej časti repliky (čl.215) sa však žalobca opäť vracia ku koncepcii, že mu nemajetková ujma vznikla v dôsledku straty odpočinku, (čo sa prejavilo aj v porušení práva na ochranu súkromného rodinného života a práva na ochranu zdravia), pričom tieto práva boli porušené v dôsledku skutočnosti, že musel tráviť neprímerane dlhý čas v práci, ktorý čas, ak by nebolo porušované ust. čl. 6 písm. b/ predmetnej smernice, mohol tráviť so svojou rodinou, venovať ho svojim záľubám, blízkym, alebo inak podľa rozhodnutia (čl.216). Strata odpočinku a neprímerane dlhý čas v práci nepochybne súvisí s porušením Smernice 2003/88/ES, t.j. s hodinami nad limit maximálneho priemerného týždenného pracovného času a nie s hodinami odslúženými v rámci limitu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, ktorý ešte porušením Smernice a tak ani porušením práv žalobcu nemôže byť. Koniec koncov to tvrdil aj samotný žalobca, keď v replike odkazoval na judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej treba pod škodou rozumieť škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený v čl. 6 ods.1 smernice rešpektovaný (bod 59 rozsudku vo veci X. H.?).

46.2 Posúdením žalobcom zvoleného spôsobu výpočtu výšky náhrady nemajetkovej ujmy a z vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi (čl. 11p.v. - 13) súd zistil, že žalobca pri výpočte výšky náhrady nemajetkovej ujmy nepostupoval korektne, nakoľko výšku náhrady nemajetkovej ujmy priamo odvíjal od celkového počtu odslúžených hodín pohotovosti v tom-ktorom mesiaci, na ktorý počet hodín súčasne potom naviazal požadovaný doplatok (20 % resp. 35 % za každú hodinu) a teda výšku náhrady neodvíjal od počtu (len) tých hodín pohotovosti, ktoré odslúžil nad limit 48 - hodinového priemerného týždenného pracovného času. Žalobca tvrdil, že celkovo za rozhodné obdobie (marec 2018 - marec 2021) odpracoval 1 597,97 hodín služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času a po prepočte na eurá to potom predstavuje náhradu škody vo výške zaokrúhlene 3,14 Eur za každú jednu hodinu, ktorú musel v rozpore so smernicou stráviť v práci a nemohol ju

venovať svojej rodine, priateľom, osobným záľubám, regenerácii, či odpočinku. Je presvedčený, že náhrada zodpovedajúca sume 3,14 Eur za každú hodinu porušovania jeho základných práv je z hľadiska elementárnej spravodlivosti sumou minimálne primeranou.

46.3 Takýto spôsob výpočtu výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa súdu javí až ako špekulatívny a účelový, nakoľko nie každá hodina odslúženej pohotovosti je porušením čl. 6 Smernice 2003/88/ES a teda porušením jeho základných práv - žalobcovi mohla ujma vzniknúť len v priamej príčinnej súvislosti s prekročením hranice 48-hodinového priemerného týždenného pracovného času, zakotveného v čl. 6 Smernice 2003/88/ES, čo znamená, že (1.) v tom-ktorom mesiaci musel celkový počet žalobcom odslúžených hodín (a) služieb a súčasne (b) pohotovosti (tak určenej ako aj nariadenej) kumulatívne presiahnuť počet 212,5714 hodín pri 31 dňoch v mesiaci, resp. 205,7143 hodín pri 30 dňoch v mesiaci, resp. 192 hodín pri 28 dňoch v mesiaci, resp. 198,8571 hodín pri 29 dňoch v mesiaci a (2.) ujma mohla žalobcovi vzniknúť len v rozsahu prekročenia (konkrétneho počtu hodín) predmetných maximálnych limitov odslúžených hodín.

46.4 Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že (a) za niektoré mesiace (03/2018, 04/2018, 06/2018, 11/2018, 12/2018, 02/2019, 05/2019, 06/2019, 11/2019, 12/2019, 03/2020, 06/2020 a 03/2021) žalobca celkovo neodpracoval (spolu v rámci služieb a pohotovosti) ani len maximálny počet hodín v danom mesiaci, ak sa mal zachovať 48- hodinový priemerný týždenný pracovný čas a teda mu ujma za daný mesiac (ani pri splatnosti mzdy v nasledovnom mesiaci) vzniknúť nemohla a (b) za ostatné mesiace síce žalobca celkovo odpracoval (v rámci služieb a pohotovosti) spolu počet hodín prekračujúci maximálny počet hodín v danom mesiaci, ak sa mal zachovať 48- hodinový priemerný týždenný pracovný čas, avšak nie všetky žalobcom uplatnené hodiny pohotovosti sú súčasne prekročením maximálneho počtu hodín v danom mesiaci, ak sa mal zachovať 48- hodinový priemerný týždenný pracovný čas, ale len konkrétna časť z týchto hodín.

47. Pri posudzovaní primeranosti výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy súd po vykonanom dokazovaní a po vykonaných prepočtoch (pozn. súdu - pri výpočtoch súd vychádzal vždy zo zaokrúhlenia na 4 desatinné miesta) dospel k nasledovným záverom:

47.1 za mesiac marec roku 2018 si žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy neuplatnil (pozn. súdu - z čl. 17 vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 170 hodín služieb ako aj pohotovosti, čo je pod hranicou maximálneho limitu počtu 212,5714 hodín v danom mesiaci a teda za mesiac marec roku 2018 žalobcovi ani žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla);

47.2 za mesiac apríl roku 2018 si žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy neuplatnil (pozn. súdu - z čl. 17 vyplýva, že žalobca v daných mesiacoch odpracoval celkom len 178 hodín služieb ako aj pohotovosti, čo je pod hranicou maximálneho limitu počtu 205,7143 hodín v danom mesiaci a teda za mesiac apríl roku 2018 žalobcovi ani žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla);

47.3 mesiac máj roku 2018 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48 hodinovom priemernom týždenom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z čl. 11 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 35 ním odpracovaných hodín pohotovosti (čl.17). Z listinných dôkazov (čl.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 222 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 9,4286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (222,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 26,9388 % zo žalobcom uplatnených až 35 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 96,2152 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac máj roku 2018 len sumu 25,9192 Eur (26,9388 % zo sumy 96,2152 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 9,4286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.4 mesiac jún roku 2018 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48 hodinovom priemernom týždenom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z čl. 11 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 35 ním odpracovaných hodín pohotovosti (čl.17). Z listinných dôkazov (čl.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 200 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 5,7143 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (200,0000 - 205,7143). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac jún roku 2018 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.5 mesiac júl roku 2018 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48 hodinovom priemernom týždenom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín

212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 11 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 62,28 ním odpracovaných pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 250,28 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 37,7086 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (250,2800 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 60,5468 % zo žalobcom uplatnených až 62,28 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 171,2080 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac júl roku 2018 len sumu 103,6610 Eur (60,5468 % zo sumy 171,2080 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 37,7086 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.6 mesiac august roku 2018 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 11 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 49 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 219 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 6,4286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (219,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 13,1195 % zo žalobcom uplatnených až 49 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 134,7012 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac august roku 2018 len sumu 17,6722 Eur (13,1195 % zo sumy 134,7012 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 6,4286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.7 mesiac september roku 2018 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 11 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 49 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 234,5000 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 28,7857 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (234,5000 - 205,7143), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 58,7464 % zo žalobcom uplatnených až 49 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 134,7012 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac september roku 2018 len sumu 79,1320 Eur (58,7464 % zo sumy 134,7012 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 28,7857 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.8 mesiac október roku 2018 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 11 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 56 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 234 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 21,4286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (234,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 38,2653 % zo žalobcom uplatnených až 56 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 153,9443 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac október roku 2018 len sumu 58,9073 Eur (38,2653 % zo sumy 153,9443 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 21,4286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.9 mesiac november roku 2018 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 11 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 35 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 200 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 5,7143 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (200,0000 - 205,7143). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac november roku 2018 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.10 mesiac december roku 2018 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 11 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 42 ním odpracovaných hodín pohotovosti

(č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 210,5000 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 2,0714 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (210,5000 - 212,5714). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac december roku 2018 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.11 mesiac január roku 2019 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 63 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 233 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 20,42 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (233,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení 32,4263 % zo žalobcom uplatnených 63 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 178,92 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac január roku 2019 sumu 58,0171 Eur (32,4263 % zo sumy 178,92 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 20,42 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.12 mesiac február roku 2019 mal 28 dní a 4,0000 týždne; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 192,0000 (4,0000 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 27,10 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 180,10 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 11,9000 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (181,1000 - 192,0000). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac február roku 2019 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.13 mesiac marec roku 2019 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 47,23 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 252,23 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 39,6586 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (252,2300 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení 83,9690 % zo žalobcom uplatnených 47,23 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 140,8399 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac marec roku 2019 sumu len 118,2619 Eur (83,9690 % zo sumy 140,8399 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 39,6586 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.14 mesiac apríl roku 2019 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 49 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 226,50 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 20,7857 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (226,5000 - 205,7143), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 42,4198 % zo žalobcom uplatnených až 49 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 146,1180 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac apríl roku 2019 len sumu 61,9830 Eur (42,4198 % zo sumy 146,1180 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 20,7857 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.15 mesiac máj roku 2019 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 28 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 206 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 6,5714 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (206,0000 - 212,5714). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac máj roku 2019 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.16 mesiac jún roku 2019 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín

205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 20 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 174 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 31,7143 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (174,0000 - 205,7143). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac jún roku 2019 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.17 mesiac júl roku 2019 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48 hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 54,73 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 224,73 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 12,1586 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (224,7300 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 22,2156 % zo žalobcom uplatnených až 54,73 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 163,2049 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac júl roku 2019 len sumu 36,2569 Eur (22,2156 % zo sumy 163,2049 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 12,1586 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.18 mesiac august roku 2019 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 39,53 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 245,53 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 32,9586 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (245,5300 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 83,3761 % zo žalobcom uplatnených až 39,53 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 117,8758 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac august roku 2019 len sumu 98,2825 Eur (83,3761 % zo sumy 117,8758 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 32,9586 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.19 mesiac september roku 2019 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 56 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 239,50 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je len 33,7857 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (239,5000 - 205,7143), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení 60,3316 % zo žalobcom uplatnených až 56 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 158,0460 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac september roku 2019 len sumu 95,3517 Eur (60,3316 % zo sumy 158,0460 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 33,7857 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.20 mesiac október roku 2019 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 49 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 241,50 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 28,9286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (241,5000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 59,0379 % zo žalobcom uplatnených až 49 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 146,1180 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac október roku 2019 len sumu 86,2650 Eur (59,0379 % zo sumy 146,1180 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 28,9286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.21 mesiac november roku 2019 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 28 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 192

hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 13,7143 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (192,0000 - 205,7143). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac november roku 2019 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.22 mesiac december roku 2019 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 35 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 189 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 23,5714 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (189,0000 - 212,5714). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac december roku 2019 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.23 mesiac január roku 2020 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 49 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 236 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 23,4286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (236,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 47,8134 % zo žalobcom uplatnených až 49 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 160,0807 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac január roku 2020 len sumu 76,5400 Eur (47,8134 % zo sumy 160,0807 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 23,4286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.24 mesiac február roku 2020 mal 29 dní a 4,1429 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 198,8571 (4,1429 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 49 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 231,50 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 32,6429 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (231,5000 - 198,8571), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 66,6181 % zo žalobcom uplatnených až 49 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 170,5207 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac február roku 2020 len sumu 113,5976 Eur (66,6181 % zo sumy 170,5207 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 32,6429 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.25 mesiac marec roku 2020 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 28 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 190 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 22,5714 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (190,0000 - 212,5714). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac marec roku 2020 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

47.26 mesiac apríl roku 2020 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 49 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 219 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 13,2857 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (219,0000 - 205,7143), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 27,1137 % zo žalobcom uplatnených až 49 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 170,5207 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac apríl roku 2020 len sumu 46,2345 Eur (27,1137 % zo sumy 170,5207 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 13,2857 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.27 mesiac máj roku 2020 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín

212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 56 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 226 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 13,4286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (226,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 23,9796 % zo žalobcom uplatnených až 56 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200,2003 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac máj roku 2020 len sumu 48,0072 Eur (23,9796 % zo sumy 200,2003 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 13,4286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.28 mesiac jún roku 2020 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 47,93 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 234,36 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 28,6457 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (234,3600 - 205,7143), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 59,7657 % zo žalobcom uplatnených až 47,93 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 171,3500 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac jún roku 2020 len sumu 102,4086 Eur (59,7657 % zo sumy 171,3500 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 28,6457 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas

47.29 mesiac júl roku 2020 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48 hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 47 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 217 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 4,4286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (217,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 9,4225 % zo žalobcom uplatnených až 47 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 157,3002 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac júl roku 2020 len sumu 14,8216 Eur (9,4225 % zo sumy 157,3002 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 4,4286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.30 mesiac august roku 2020 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 56 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 243 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 30,4286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (243,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 54,3367 % zo žalobcom uplatnených až 56 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200,2003 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac august roku 2020 len sumu 108,7823 Eur (54,3367 % zo sumy 200,2003 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 30,4286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.31 mesiac september roku 2020 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 63 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 264,50 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 58,7857 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (264,5000 - 205,7143), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 93,3107 % zo žalobcom uplatnených až 63 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 214,5003 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac september roku 2020 len sumu 200,1516 Eur (93,3107 % zo sumy 214,5003 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 58,7857 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.32 mesiac október roku 2020 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín

212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 49 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 219 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 6,4286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (219,0000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 13,1195 % zo žalobcom uplatnených až 49 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 175,1752 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac október roku 2020 len sumu 22,9822 Eur (13,1195 % zo sumy 175,1752 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 6,4286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.33 mesiac november roku 2020 mal 30 dní a 4,2857 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 205,7143 (4,2857 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 63 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom 233 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 27,2857 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (233,0000 - 205,7143), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 43,3107 % zo žalobcom uplatnených až 63 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 214,5003 Eur) - správne si však mal žalobca uplatniť za mesiac november roku 2020 len sumu 92,9015 Eur (43,3107 % zo sumy 214,5003 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 27,2857 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.34 mesiac december roku 2020 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 12 p.v. vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 62,17 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 251,17 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 38,5986 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (251,1700 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 62,0855 % zo žalobcom uplatnených až 62,17 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 211,5330 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac december roku 2020 len sumu 131,3314 Eur (62,0855 % zo sumy 211,5330 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 38,5986 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.35 mesiac január roku 2021 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z č.l. 13 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 63 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 253,50 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 40,9286 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (253,5000 - 212,5714), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 64,9660 % zo žalobcom uplatnených až 63 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 238,8743 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac január roku 2021 len sumu 155,1870 Eur (64,9660 % zo sumy 238,8743 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 40,9286 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas;

47.36 mesiac február roku 2021 mal 28 dní a 4,0000 týždne; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 192,0000 (4,0000 x 48). Z č.l. 13 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 35 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 222,50 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 30,5000 hodín nad hranicu maximálneho počtu hodín (222,5000 - 192,0000), čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení len 87,1429 % zo žalobcom uplatnených až 35 hodín (za ktoré si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 132,7079 Eur) - správne si však mohol žalobca uplatniť za mesiac február roku 2021 len sumu 115,6455 Eur (87,1429 % zo sumy 132,7079 Eur), pripadajúcu na odpracovaných (odslúžených) 30,5000 hodín nad hranicu maximálneho limitu (počtu) hodín v danom mesiaci, pri ktorom by bol zachovaný maximálny 48 - hodinový priemerný týždenný pracovný čas

47.37 mesiac marec roku 2021 mal 31 dní a 4,4286 týždňa; pri maximálne 48- hodinovom priemernom týždennom pracovnom čase potom na daný mesiac pripadal maximálny počet odpracovaných hodín 212,5714 (4,4286 x 48). Z čl. 13 vyplýva, že žalobca výšku náhrady nemajetkovej ujmy v danom mesiaci odvíjal od počtu všetkých 21 ním odpracovaných hodín pohotovosti (č.l.17). Z listinných dôkazov (č.l.17) však taktiež vyplýva, že žalobca v danom mesiaci odpracoval celkom len 178,40 hodín (služieb ako aj pohotovosti), čo je 34,1714 hodín pod hranicu maximálneho limitu počtu hodín (178,4000 - 212,5714). Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že za mesiac marec roku 2021 žalobcovi žiadna ujma v dôsledku prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času vzniknúť nemohla;

48. Sumarizujúc vyššie uvedené súd konštatuje, že žalobca pri odôvodnení primeranosti výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy neuviedol korektný spôsob výpočtu, nakoľko nie všetok čas žalobcom odslúženej pohotovosti 1 597,97 hodín za rozhodné obdobie (03/2018-03/2021) bol súčasne v tomto rozsahu (1 597,97 hodín) časom, za ktorý žalobcovi vznikla ujma pre nedodržanie maximálneho 48-hodinového priemerného týždenného času v zmysle čl. 6 písm. b) predmetnej smernice . Ako súd už podrobne uviedol vyššie, (a) za niektoré mesiace žalobca celkovo neodpracoval (v rámci služieb a pohotovosti) ani len maximálny počet hodín v danom mesiaci, ak sa mal zachovať 48- hodinový priemerný týždenný pracovný čas a teda mu ujma za daný mesiac (ani pri splatnosti mzdy v nasledovnom mesiaci) vzniknúť nemohla a (b) za ostatné mesiace nie všetky žalobcom uplatnené hodiny pohotovosti sú súčasne prekročením maximálneho počtu hodín v danom mesiaci, ak sa mal zachovať 48- hodinový priemerný týždenný pracovný čas, ale len konkrétne časti z týchto hodín. Za rozhodné obdobie (marec 2018 - marec 2021), celkový maximálny fond pracovného času (vrátane pohotovosti), ak sa mal zachovať 48- hodinový priemerný týždenný pracovný čas, mohol byť maximálne 7 728 hodín. Za toto rozhodné obdobie pritom žalobca odslúžil spolu 8 141,30 hodín (vrátane pohotovosti). Z uvedeného vyplýva, že celkovo za rozhodné obdobie žalobca odslúžil nad maximálny limit (počet) hodín 413,30 hodín a nie celá masa 1 597,97 odslúžených hodín pohotovosti (ako tvrdil žalobca) zakladá jeho nárok požadovať náhradu nemajetkovej ujmy. Posúdením každého jednotlivého obdobia, tak ako súd podrobne skôr uviedol, vychádzajúc zo samotného žalobcom zvoleného princípu pre odôvodnenie primeranosti výšky ním požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, potom celkom vychádza ako správna (primeraná) suma nie suma 5 029,42 Eur (ku ktorej dospel výpočtami žalobca), ale len suma 1 907,88 Eur. Pokiaľ žalobca uviedol, že si takto v podstate uplatňuje len 2,82 Eur za hodinu pohotovosti, súd konštatuje, že v konečnom dôsledku súdom priznaná čiastka predstavuje až 4,62 Eur za hodinu pohotovosti, avšak len čo sa týka počtu 413,30 hodín pohotovosti odslúžených nad limit 48-hodinového priemerného týždenného času, pri ktorých už došlo k porušeniu čl. 6 písm. b) Smernice. V kontexte všetkých uvedených skutočností, najmä pokiaľ ide o dĺžku (kontinuálne niekoľko rokov) porušovania práva žalobcu na primeraný odpočinok a jeho práva na súkromný život, ako aj jeho práva na ochranu zdravia pri práci, súd takúto priznanú výšku (1 907,88 Eur) náhrady nemajetkovej ujmy považuje za primeranú, naplňajúcu účel sledovaný aj ust. § 13 Obč. Z.. Priznaná náhrada je podľa názoru súdu dostatočne vysoká, aby mohla splniť úlohu odškodňovacia (a nielen symbolickú) a na druhej strane nie je ani neprimerane vysoká ani likvidačná pre žalovaného. Súd preto žalobcovi priznal nárok len vo výške 1 907,88 Eur (výrok I.) a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II.).

49. V tejto súvislosti súd konštatuje, že pri posudzovaní primeranosti výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy mohol súd zvoliť aj iný (pre súd podstatne jednoduchší, avšak pre žalobcu nepriaznivejší) spôsob kontroly výpočtu žalobcu, a síce súd mohol určiť percentuálny pomer žalobcom odslúžených hodín pohotovosti nad limit maximálneho priemerného týždenného času (413,30 hodín) k celkovému počtu hodín žalobcom odslúžených pohotovosti (1 597,97) za rozhodné obdobie, čo predstavuje len 25,8641 % a potom mohol súd ako sumu primeranú určiť sumu rovnajúcu sa 25,8641 % z uplatnenej sumy 5 029,42 Eur, pri ktorom výpočte by potom v prospech žalobcu nevyšla suma 1907,88 Eur, ale len suma 1 300,81 Eur. To by však na jednej strane bolo pre žalobcu (v podstate slabšiu stranu) nepriaznivejšie a na druhej strane mal súd za to, že je korektnejšie posudzovať prípadný vznik nemajetkovej ujmy osobitne zvlášť za každý jeden mesiac uplatneného obdobia a to v kontexte celkového počtu hodín odslúžených žalobcom za daný mesiac, ((nakoľko za každý mesiac bol rôzny (1.) celkový počet odpracovaných hodín vrátane pohotovosti, (2.) počet hodín samotnej pohotovosti a (3.) rôzna bola aj percentuálna miera (20 % resp. 35 %) požadovanej náhrady podľa § 122 ZoHaZZ)) a až potom vyvodit' závery, či v danom mesiaci bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu vychádzajúce z čl. 6 Smernice a ak bolo, v akom konkrétnom rozsahu (konkrétny počet hodín). Posudzovanie prípadného vzniku (i rozsahu) nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy osobitne zvlášť za každý jeden mesiac rozhodného obdobia bolo potrebné aj z dôvodu, že samotný žalobca v žalobe uviedol, že tieto nároky

vznikajú postupne, osobitne, za každý jednotlivý mesiac, v ktorom boli jeho práva porušované a to vždy ku dňu splatnosti mzdy za daný mesiac. K nemajetkovej ujme žalobcu dochádzalo osobitne v tých mesiacoch (nie však v každom mesiaci), v ktorých nebol dodržaný limit pracovného času podľa čl. 6 písm. b) predmetnej smernice a v priamej príčinnej súvislosti s ktorým porušením smernice potom boli porušené osobnostné práva žalobcu, pričom následne v nasledujúcich mesiacoch (ku dňu splatnosti mzdy) táto ujma nebola zo strany žalovaného kompenzovaná v služobnom plate žalobcu navyše o požadovaných 35 %, resp. 20 %, čo predstavuje primeranú výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy.

50. (k bodu 37.10) Žalovaný namietol premlčanie nároku. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Počiatok plynutia všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby pri náhrade za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Cdo/194/2011 zo dňa 27.11.2012). Tak ako už súd uviedol vyššie, k nemajetkovej ujme žalobcu dochádzalo osobitne v tých mesiacoch, v ktorých nebol dodržaný limit pracovného času podľa čl. 6 písm. b) predmetnej smernice a v priamej príčinnej súvislosti s ktorým porušením smernice potom boli porušené osobnostné práva žalobcu, pričom následne - v nasledujúcich mesiacoch (ku dňu splatnosti mzdy, t.j. vždy 10. deň nasledujúceho mesiaca) táto ujma nebola zo strany žalovaného kompenzovaná v služobnom plate žalobcu navyše o požadovaných 35 %, resp. 20 %. Žalobca si predmetné nároky uplatnil až počnúc splatnosťou mzdy za máj roku 2018, ktorá bola 10.06.2018 - žaloba bola pritom na súde podaná dňa 09.04.2021 (č.l. 100), čo znamená, že jednotlivé nároky žalobcu premlčané nie sú.

51. Pokiaľ žalobca poukázal aj na to, že žiadna z hodín pohotovosti nie je zarátaná do pracovného fondu, čo má vplyv aj na budúcu výšku dôchodkov žalobcu, súd v tejto súvislosti konštatuje, že (v tejto časti argumentácie žalobcu) nejde o nemajetkovú ujmu žalobcu, ale priamo o nárok majetkový, ktorý ešte len prípadne môže v budúcnosti vzniknúť.

52. O trovách konania (výrok III.) rozhodoval súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca mal v spore úspech v miere 37,93 % a žalovaný mal úspech v spore v miere 62,07 %, súd preto žalovanému priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v miere 24,14 %, ktorý zodpovedá rozdielu medzi úspechmi oboch sporových strán. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle § 262 ods. 2 CSP prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka po právoplatnosti tohto rozsudku. V tejto súvislosti súd konštatuje, že sú mu známe závery plynúce z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 8.2.2017, sp. zn. I. ÚS/56/2017, v ktorom explicitne konštatoval: „Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.“ Aj keď určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je zo zákona na voľnej úvahe súdu, táto musí byť odôvodnená a musí mať základ v zistenom skutkovom stave, pričom súd zdôrazňuje, že žalobca je v zmysle § 132 ods. 1 CSP povinný rozhodujúce skutočnosti uviesť úplne a pravdivo. V súdnej veci mal súd za to, že žalobca túto svoju povinnosť porušil, keď zjavne účelovo dosadil do výpočtov pre odôvodnenie primeranosti výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy celkový počet odslúžených hodín pohotovosti a nie reálny počet odslúžených hodín, v rámci ktorých došlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času a teda nezohľadnil celkový ním odpracovaný čas (vrátane pohotovosti) vo vzťahu k maximálnemu počtu hodín v danom mesiaci, pri ktorom ešte k prekročeniu limitu nedošlo. O zjavnej a účelovej selekcii pri výbere údajov ako vstupov pre výpočet výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy svedčí to, že žalobca najskôr pracoval nie so skutočne ním odpracovanými hodinami, ale s poukazom na to, že „mesačne odslúži každá z troch hasičských zmien 10 pracovných zmien, pričom každý tretí mesiac je to až 11 zmien, čo je v priemere 10,4 zmeny mesačne“, z čoho žalobca navodzoval dojem, že žalobca v službe strávi bežne 240 až 264 hodín mesačne (pozn. súdu- z bodu 47 odôvodnenia rozsudku však vyplýva, že nie každý mesiac tomu tak bolo). Je pritom rozdiel medzi tým, koľko hodín odpracuje „zmena“ (jej zloženie môže byť rôzne) a koľko hodín reálne odpracuje žalobca v rámci zmeny, nakoľko najskôr musí byť žalobca do

zmeny zaradený a v prípade PN alebo čerpania dovolenky logicky zaradený do zmeny nie je (samotný žalobca tvrdil, že boli v podstate nútení čerpať aj dovolenky a teda žalobca potom logicky ani nemohol každý mesiac odpracovať rovnaký počet zmien). Žalobca tak účelovo vychádzal len z predpokladaného priemerného odpracovania počtu zmien (a počtu hodín) za jednotlivé roky a to pri fikcii jeho 100 % účasti v každej 3. tretej hasičskej zmene, na základe čoho potom navodzoval záver, že jeho priemerný týždenný čas (vždy a bez výnimky v každom mesiaci) prekračuje hranicu 48-hodinovú maximálneho priemerného týždenného času a na tom zakladal nárok požadovať v podstate doplatenie (20 % resp. 35 %) za každú jednu už reálne odslúženú hodinu pohotovosti a to za každý jeden mesiac rozhodného obdobia, hoci teda musel vedieť, že v niektorých mesiacoch k prekročeniu hranice 48-hodinového týždenného pracovného času vôbec nedošlo a v ostatných mesiacoch došlo k prekročeniu len čiastočne (nie však v celom objeme odslúžených hodín pohotovosti). Takýto postup žalobcu sa potom prima facie javí ako špekulatívny a účelový, so zjavným cieľom dosiahnuť pre seba vyššiu výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Pokiaľ by žalobca zvolil korektný - a nie špekulatívny- spôsob, in concreto odvodzoval by výšku náhrady nemajetkovej ujmy len za odslúžené hodiny pohotovosti a to len v rozsahu presahujúcom limit maximálneho priemerného pracovného týždenného času v zmysle predmetnej smernice, dospel by k rovnakým výpočtom ako dospel súd (a potom mal by mal žalobca úspech v spore 100 %). Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd preto pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal iba z ust. § 255 ods. 2 CSP a nenašiel dôvod postupovať v zmysle záverov uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 8.2.2017, sp. zn. I. ÚS/56/2017.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Zvolen, písomne v dvoch vyhotoveniach. Podľa § 362 CSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde, ktorým je Krajský súd v Banskej Bystrici.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.